

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ З 1944 РОКУ
PUBLISHED BY UNWLA, INC. SINCE 1944

OUR LIFE НАШЕ ЖИТТЯ

1 • 2025 СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ JANUARY-FEBRUARY

НАШЕ ЖИТТЯ

Видає Союз Українок Америки
вісім разів на рік

Головний редактор: Романа Ляброс
Україномовний редактор: Лариса Тополя
Редакційна колегія:
Наталя Павленко — голова СУА
Люся (Елізабета) Буняк, Анна Петеліна,
Оксана Пясецька, Олена Руденко,
Орися Сорока, Христина Тершаковець,
Надя Яворів

OUR LIFE

Published eight times per year by the Ukrainian
National Women's League of America

Editor-in-Chief: Romana Labrosse
Ukrainian-language editor: Larysa Topolia
Editorial Board:
Natalie Pawlenko — UNWLA President
Elizabeth Buniak, Nadia Jaworiv, Anna Petelina,
Oksana Piaseckyj, Olena Rudenko, Orysa Soroka,
Christina Tershakovec

Канцелярія СУА та адміністрація журналу
«Наше життя» / UNWLA & Our Life:
203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706
212-533-4646
office@unwla.org (канцелярія / office)
OurLife@unwla.org (редакція / editors)

Адміністратор: Галина Чередніченко
Канцелярйні години: пн — пт: 12 п.п. — 4 п.п.

Administrator: Halyna Cherednichenko
Office hours: M-F 12-4 p.m. EST

Periodicals Postage Paid at Rochester, NY
and at additional mailing offices (USPS 414-660)
POSTMASTER — send address changes to:
Our Life, 203 Second Ave., New York, NY 10003
© Copyright 2025
Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Дизайн:
Custom Design and Print Inc.
877-468-0102 | customdpc.com
Друк:
Johnson Press of America, Inc.
815-844-5161 | jpaPontiac.com

ISSN 0740-0225

\$5 Один примірник / Single copy
\$50 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscrip-
tion for non-members in the U.S.
\$60 У країнах поза межами США / Annual subscription for
non-members outside the U.S.

Членкині СУА отримують «Наше життя» з оплатою членської
вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується
про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членкині
СУА — \$58.
Our Life magazine is included in UNWLA annual membership dues,
payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal
letters. Annual dues for UNWLA members-at-large: \$58.

ЗМІСТ • CONTENTS

ДУМКИ ГОЛОВИ • FROM OUR PRESIDENT

- 3 Слово Голови СУА / Reflections from the UNWLA President.
Наталя Павленко / Natalie Pawlenko

СВЯТКУВАННЯ СТОРІЧЧЯ СУА • UNWLA CENTENNIAL

- 4 100 Years Ago: The UNWLA's Promise of Public Diplomacy. Martha
Kichorowska Kebalo
7 Soyuz Ukrainok: It's in the Blood. Patricia Zalisko
10 Celebrating the UNWLA's Centennial. Marianna Zajac
11 Святкування сторіччя СУА. Маріянна Заяць
12 What Does It Mean to Be a Soyuzianka? My Personal Story and Self-
Reflections. Solomiia Kobuta

СУА • UNWLA

- 14 Журнал «Жіночий світ» (1933 р.) у становленні національної освіти
українського жіноцтва Америки. Соломія Ушневич
16 Гала-Концерт переможців Другого Конкурсу Української Музики в
США. Оксана Сорочан
18 Погляд на Конкурс Української Музики очима відвідувачів та
учасників. Настя Шигаєва

КУЛЬТУРА • CULTURE

- 20 The Ukrainian Museum. Ange Leccia: Ghosts of War
22 Драма Лесі, яка змінила українську культуру. Аліна Акуленко

ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛІВ І ЧЛЕНКИНЬ • BRANCH & MEMBER NEWS

- 25 Branch 56 (North Port, FL) Presents Ukrainian Christmas in Venice. Patricia
Zalisko
25 Branch 56 Fashion Show
26 Сторінками жіночих ініціатив 30-го Відділу. Соломія Ушневич
28 Branch 118 (Houston, TX) Takes Part in Slavic Heritage Festival. Martha
Uschak Noukas
29 Branch 88 (Philadelphia) Celebrates Its Vertep at Glencairn Museum.
Petrusia Sawchak
30 Різдво — свято, котре мотивує діяти (21-й Відділ). Вікторія Лозовська
32 Різдвяний Вертеп Почесного 1-го Відділу. Тетяна Сміт

НЕКРОЛОГ • IN MEMORIAM

- 33 Оля Дроздяк

БЛАГОДІЙНІСТЬ • GIVING

- 34 Стипендійна Акція СУА / UNWLA Scholarship Program
35 Keep Ukraine Warm

НАШИМ ДІТЯМ

- 36 Тризуб — головний символ України

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

- 38 Мамусин яблучний плячок. Ольга Руда

OUR HEALTH

- 39 What Makes Us Happy. Dr. Ihor Magun

Наша обкладинка. Екзекутива СУА, 1925–1931 рр. Стоять (зліва направо): Юлія Ярема, голова; Катерина Шут-
так-Кедровська, скарбник; Павлина Авраменко, заступниця голови. Сидить: Олена (Helen) Лотоцька, секретар.
Читайте на 4 с. про історію заснування СУА 100 років тому.

Our cover. UNWLA Executive Committee, 1925–1931. Standing (l-r): Julia Jarema, president; Katherine Shutock-
Kedrowsky, treasurer; Pauline Avramenko, vice president. Seated: Olena (Helen) Lototsky, secretary. See our story on
page 4 about the establishment of the UNWLA 100 years ago.

Sources: Ювілейна книга Союзу Українок Америки: 1925—1940 [Ukrainian National Women's League of America
Jubilee Book: 1925–1940] (New York: UNWLA, 1941), 16; UNWLA, archival photos curated by Marta Danyliuk for
“Historical Montage: The UNWLA's 75 Years of Activity” slideshow, December 2, 2000, slide 10.

СЛОВО ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ REFLECTIONS FROM THE UNWLA PRESIDENT

Наталія Павленко
Natalie Pawlenko

Початок 2025 року знаменує наше наближення до особливої віхи — 100-літнього ювілею Союзу Українок Америки (СУА). Це заохочує нас замислитися над тим, з чого ми починали, як далеко пройшли та куди прямуємо. Протягом століття наша організація зберігала історію та культуру, надавала гуманітарну допомогу, відстоювала інтереси України та утвердилася як одна з найстаріших українських організацій у діаспорі.

Заснований у 1925 році українськими жінками, які мали бачення та мету, СУА був невеликою групою відданих однодумиць, об'єднаних бажанням не лише посилювати голос України на міжнародній арені, але й підтримувати одна одну та свою історію. З тих скромних початків організація зростає до загальноамериканської мережі, що суттєво впливає на утримання ідентичності та формує українсько-американське життя. Наші засновники насмілилися мріяти та заклали основи для організації, що розширює можливості жінок, зберігає українську культуру та пропонує допомогу тим, кому вона найбільше потрібна — місії, які ми продовжуємо втілювати та шанувати до нині.

Озираючись назад, ми бачимо історію стійкості, співчуття та рішучості. СУА не призупиняв працю у часи війни, змін, невизначеності та політичних потрясінь, а наші членкині дарували надію нужденним і завжди були готові простягнути руку допомоги. Від підтримки біженців після Другої світової війни до мобілізації зусиль для гуманітарної допомоги після повномасштабного вторгнення росії в Україну у 2022 році — то спадщина нашої праці, що є історією служіння та солідарності.

Святкуючи наше сторіччя, ми також з нетерпінням очікуємо на майбутнє. Такі виклики, як зменшення членства та демографічні зміни в громаді, вимагають від нас гнучкості та нагадують про потребу продовжувати адаптуватися та бути лідерами. 100-річчя СУА — це не лише данина минулому та нагода озирнутися назад, але й трамплін у майбутнє, час для планування нашого руху вперед.

Упродовж 2025 року ми складатимемо шану піонеркам-першопрохідцям, які розпочали цей шлях, та підтверджуватимемо нашу відданість збереженню української історії та культури, підтримці та розширенню прав і можливостей жінок і захисту інтересів України. На запланованих на цей рік заходах та під час втілення ініціатив ми вшановуватимемо нашу історію та надихатимемо нові покоління продовжувати нашу місію.

У наш 100-літній ювілей з вдячністю пишаємося тим, чого ми досягли, і дивімося з оптимізмом у майбутнє. І разом на побудованому минулому формуймо яскраве, впливові майбутнє. Зі 100-річним ювілеєм, СУА!

As we step into 2025, we embark on an extraordinary milestone — the 100th anniversary of the Ukrainian National Women's League of America (UNWLA). This moment calls for both solemn reflection and joyous celebration. For a century, our organization has stood as a beacon of cultural preservation, humanitarian aid, and advocacy, establishing itself as one of the oldest Ukrainian organizations in the diaspora.

Founded in 1925 by visionary Ukrainian women, the UNWLA began as a response to a call for unity and purpose among Ukrainian immigrants. What started as a small network of dedicated women has grown into a nationwide force, influencing generations and shaping the identity of Ukrainian American life. Our founders dared to dream of an organization that would uplift women, preserve Ukrainian heritage, and extend a hand to those in need — missions we continue to honor today.

Reflecting on our history, we see an unbroken thread of resilience, compassion, and determination. The UNWLA has weathered wars, displacement, and political upheavals, yet it has always risen to the occasion, offering hope and support. From aiding displaced persons after World War II to mobilizing humanitarian relief following the 2022 invasion of Ukraine, our legacy is etched in service and solidarity.

As we celebrate this remarkable centennial, we also look forward to the future. The challenges we face today — declining membership, competition for resources, and the evolving needs of our community — demand that we renew our commitment to innovation and leadership. The UNWLA's 100th anniversary is not just a tribute to the past but a springboard for the future.

This year, let us honor the pioneers who paved the way and reaffirm our dedication to preserving Ukrainian culture, empowering women, and advocating for Ukraine. Through events, performances, and initiatives planned throughout 2025, we will celebrate our legacy while inspiring the next generation to continue our mission.

As we raise our voices in gratitude and pride, let us also recommit to ensuring that the UNWLA remains a pillar of strength for years to come. Together, we will build on our past to shape a vibrant, impactful future. Happy 100th anniversary, UNWLA!

100 Years Ago: The UNWLA's Promise of Public Diplomacy

Martha Kichorowska Kebalo, *Branch 64, New York City*

The document reproduced here stands at the very center of the origin story of the Ukrainian National Women's League of America. This letter, both as an announcement and as an appeal to action, is directed by a group of activist women to the leaders of Ukrainian American organizations. They entreat their esteemed colleagues to encourage all Ukrainian women's groups to join a new initiative. As such, the letter heralds the first successful attempt at organizing Ukrainian women's groups under one national umbrella.

The letter is also important for its political context. The demise of the Ukrainian National Republic (UNR) in 1921 meant statelessness and exile for the leaders of the National Council of Women of Ukraine (NCWU). Ultimately, this would cost them their place in the International Council of Women (ICW) into which the Ukraine council (backed by the government of the UNR) was inducted in 1920. Ukrainian women living in the American diaspora were being called to unity, to seek membership in the National Council of Women of the United States, and to use their persuasive skills and political rights to advocate for the freedom and sovereignty of their Ukrainian homeland.

The letter of June 24, 1925, is on the official letterhead announcing the creation of the League of Ukrainian Women of America and listing its elected office holders: Julia Shustakewich, President; Stefania Abrahamovska, First Vice President; Julia Jarema, Second Vice President; Katherine Shutock, Treasurer; and Helen D. Lototsky, Secretary. Lototsky signed the letter in the name of the *Soiuz Ukrainok v Amerytsi*, underscoring the intent to model their League on the *Soiuz Ukrainok* movement (1921–1938) of Halychyna and Volhynia, regions of western Ukraine that came under the rule of the Polish Second Republic after World War I.

All but one of these women had emigrated from Ukraine to America at a young age. Each was known as a community activist in her own right. Julia Malevich Shustakewich (1892–1952) was a beloved actress of the diaspora theater; Julia Jarema (1883–1948), the recently widowed owner of the

Peter Jarema Funeral Home, founded a women's Ukrainian Democratic Club in 1924; American-born Katherine Shutock (Kedrowsky; 1904–1997) was studying accounting at City College and was active in the youth-oriented *Sich* club movement; Helen D. Lototsky (1894–1975), widowed with small children, had remarried and was gaining political experience at the side of Volodymyr Lototsky, editor of the newspaper *Svoboda*, published by the Ukrainian National Association; and Stefania Abrahamovska (1897–1982) was the proprietor of Stefi's hair salon and president of the Ukrainian Women's Hromada of New York (1921). It was Abrahamovska who called the meeting of April 5, 1925, that initially united these women as the ad hoc Women's Congress Committee, whose immediate purpose was fundraising to bring a delegation representing the exiled NCWU to the Seventh Quinquennial Meeting of the ICW to be held in Washington, DC, May 6–9, 1925. They were also mindful of a February 2 letter they had received from Milena Rudnytsky, a member of the NCWU and feminist leader of the *Soiuz Ukrainok* in Lviv, requesting the assistance of Ukrainian American women experienced in community building and knowledgeable about international women's organizations, who would be capable of arguing the Ukrainian cause and advocating for Ukrainian women's individual and collective rights.

As it turned out, Julia Jarema and Helen D. Lototsky traveled as representatives to Washington, DC. Due to political hindrances, only Hanna Chykalenko, then living in Switzerland, was granted travel documents to represent the exiled NCWU at the ICW meeting. There she argued, to no avail, the NCWU's right to retain its membership in that global women's parliament. In the days after the ICW meeting, the Ukrainian women's ad hoc Congress Committee called a public meeting to host Chykalenko in New York, allowing her to brief the community on the current situation. Chykalenko was most adamant that it was time to establish a Ukrainian women's umbrella, because only such an organization could gain membership in the National Council of Women of the United States, and

through it advocate within the ICW for their sisters in the homeland.

The women wasted no time in taking proper steps to transition the ad hoc Congress Committee into a more permanent status. The June 1925 letter identified its long-term program to promote sororal connections, deepen women's knowledge of Ukrainian culture through literature, and support youth activities that would ensure continuity of ethnic affiliation. In the spirit of tolerance for diversity and non-partisanship, the women's groups were asked to join the League as collective members, each to retain its own character while submitting to the League's bylaws and professing the overarching goal of Ukrainian sovereignty. In keeping with the philosophy of Milena Rudnytsky, they would serve national liberation and women's emancipation in tandem. The letter stressed that with the homeland under foreign occupation and the women powerless to exercise their rights, all Ukrainian American women should feel duty-bound to join the League and work collectively to help advocate for Ukraine's women in the international arena: "Let us not deny them the hope of this last request which they have put to us."

By the end of that first year, the UNWLA had five member organizations as numbered branches: the Ukrainian Women's Community / *Zhinocha Hromada* with Stefania Abrahamovska at the helm took its position as Branch 1; Ukrainian Women's Aid / *Zhinocha Pomich* (founded in October 1925 as heir to the Sisterhood of St. Olha network) with Maria Marusevych as president became Branch 3; Branch 4 was the Women's Section of the Ukrainian Democratic Club;

and the initial Branches 2 and 5 were women's clubs of the Sich network. Already in 1932, the UNWLA successfully organized the first Congress of Ukrainian Women of North America, inviting Canadian Ukrainians as well. The UNWLA gained authority and popularity that helped it weather the storms of the Depression and World War II, growing to at least 50 branches strong in its first two decades.

This first letter of June 24, 1925, was reprinted on the front page of the August 1948 issue of *Nashe Zhyttia/Our Life*, along with an article (page 2) penned by "L-ka," one of the signatures used by then UNWLA president Olena Lototsky. At that time, the UNWLA was preparing for its 8th Convention, and President Lototsky had resolved simultaneously to host the first World Congress of Ukrainian Women in Philadelphia. That historic event of November 1948 created the Federation of Ukrainian Women's Organizations. In 1952, the UNWLA finally achieved membership in the National Council of Women of the United States, capping its ambition for representation and opening up new possibilities. This initial work

К В. ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА., СЕРПЕНЬ, 1948. ЦІНА 20 ЦЕНТИВ PHILADEL

LEAGUE OF UKRAINIAN WOMEN OF AMERICA.
СОЮЗ УКРАЇНОК В АМЕРИЦІ.

JULIA SHUSTAKOVYCH, President
1119—84th St., Woodhaven, L. I., N. Y.

MELBA D. LOTOTSKY, Secretary
87 Van Wyken Ave., Jersey City, N. J.

KATHLEEN SHUTOCK, Treasurer
429 East 7th St., New York City.

S. ABRAHAMOVSKA, 1st Vice President
164 West 84th St., New York City.

JULIA IAREMA, 2nd Vice President
129 East 7th St., New York City.

JERSEY CITY, N. J., *24 серпня, 1925*

ХВАЛЬНИЙ ЗАРЯД:—

Отеми маємо честь повідомити Ваше товариство, що Конгресовий Комітет, який був заснований для справ України в Міжнародній Жіночій Конгресі у Вашингтоні, змінив назву на Союз Українок в Америці; поширив свою діяльність і приймає нових членів.

Програма Союзу Українок в Америці слідує: Прийняття статуту на зразок Союзу Українок у Львові, поміч старому краєви згідно з вказівками Союзу Українок в Америці, організування всіх Українок в Америці, заходи задля виховання дітей в українській душі через закладання молодечих товариств, ширення української літератури та підтримання товариського життя серед Українок в Америці.

Тому, що організування Українок в Америці поодинокими членами не можливе, уряд Союзу Українок в Америці постановив приймати в члени тільки товариства чи сестрицтва вже організовані. Товариство чи сестрицтво, яке стає членом Союзу Українок в Америці, годиться підтримувати його статуту, не змінюючи притім характеру свого вже основаного товариства. Товариство, яке стає членом Союзу Українок в Америці, має право на одну делегатку, яка заступає це товариство на зібранні Союзу Українок в Америці, що будуть відбуватися раз у рік. Ця делегатка може з вибору увійти до головного відділу або до ширшого виконавчого комітету Союзу Українок в Америці.

Із вище наведених точок бачите, що нам треба було вже давно утворити таке товариство, яке об'єднало б усе українське жіноцтво в Америці, а коли воно вже основане, то всі жіночі товариства не тільки повинні але обов'язані ради свого народу до такої організації належати.

Ми певні, що Ви будете одні з перших і багатьох товариств, які сю справу обговорите на найближшій мітингу свого товариства, виберете делегатку, яка готова була б на поклики приїхати на Зібрання Союзу Українок в Америці, і зголосите письменно свою згоду стати в члени Могутнього Союзу Українок в Америці.

Коли у Вашій місцевості є ще яке жіноче товариство, з яким ми через брак адреси не можемо порозумітись, просимо ласкаво його приднати до Союзу Українок в Америці і нам про це написати.

Союз Українок в Америці приступив до великого діла і тільки пильна праця нашого жіночого загалу може довести до його довершення.

Ми переконані, що Ви ставши членом Союзу Українок в Америці, даєте нам помічну руку і всі як одна будемо працювати для добра Неньки України.

Ми мусимо мати на увазі, що коли об'єднуємося в одну велику родину в далекій від рідної сторони Америці, то будемо сильною підпорою тим сестрам в старому краю, які через повсюдне чужини народилися стали безсилим і зв'язаним руками.

Не відбираймо їм той послідній надії, яку вони на нас покладають.

В єдності сила!

Остаємо зі ширим поздоровленням

ЗА СОЮЗ УКРАЇНОК В АМЕРИЦІ:
Горючка, секретарка;

P. S. Всі писма просимо посилати на адресу секретарки Союзу Українок в Америці.
Перша відозва Централі Союзу Українок Америки 1925 року

took a quarter-century of effort, but over its 100 years, the UNWLA has fulfilled its promise to meet the original challenge put to it as an organization of Ukrainian Americans — to deliver reliable cadres

of socially and ethnically conscious women who are knowledgeable, well-spoken and ready to engage in the soft politics of cultural and public diplomacy in advocacy for Ukraine.

Martha Kichorowska Kebalo, a member of UNWLA Branch 64, holds a PhD in anthropology. She has been a New Yorker since 1984, and since 2013 has served as the Main Representative to UN/ECOSOC for the World Federation of Ukrainian Women's Organizations, which was co-founded by the UNWLA in 1948. Martha is the author of the forthcoming book Women's Community, Citizenship, and Commitment in the Diaspora, a history of the UNWLA from 1925 to 2025.

100 років тому: Зобов'язання СУА щодо публічної дипломатії

Марта Кічоровська Кебало, 64-й Відділ, Нью Йорк

Лист від 24 червня 1925 р. знаменує початок діяльності Союзу Українок Америки (СУА), який став важливою віхою в об'єднанні українських жіночих організацій у Сполучених Штатах. Цей документ, надісланий групою активісток до лідерів українських організацій Америки, закликав до консолідації українських жіночих груп під єдиною національною егідою. Він заохотив ці групи прагнути до членства в національних жіночих групах США та використовувати свої політичні права для захисту суверенітету і свободи України.

У листі відображено історичні та політичні виклики, з якими зіткнулася українська діаспора після розпаду Української Народної Республіки у 1921 р., що призвело до еміграції багатьох лідерів, зокрема членів Національної ради жінок України (НРЖУ). У 1920 р. НРЖУ була частиною Міжнародної ради жінок (МРЖ), але втратила свій статус через відсутність української державності. Заклик до дії у 1925 р. підкреслив обов'язок діаспори представляти та захищати інтереси українських жінок на міжнародному рівні.

У листі також було оголошено про створення СУА та перелічено його засновниць, які були видатними громадськими активістками. Серед них: Юлія Шустакевич, актриса; Юлія Ярема, власниця похоронного бюро та засновниця клубу; Катерина Шуток, молодіжна лідерка та бухгалтерка; Олена Д. Лотоцька, політична активістка; Стефанія Абрагамовська, власниця салону та президентка жіночої громадської групи.

У червневому листі 1925 р. було окреслено довгострокові цілі СУА: сприяння єдності, популяризація української культури, підтримка молодіжної діяльності та відстоювання суверенітету України. СУА запросив різні жіночі групи приєднатися до них як колективні члени, зберігаючи свою унікальну ідентичність, але дотримуючись при цьому спільних статутів і цілей. Підхід СУА відповідав філософії Мілени Рудницької, феміністичної лідерки, яка виступала за національне визволення та емансипацію жінок.

Наприкінці 1925 р. СУА мав п'ять філій і швидко набув значного впливу. У 1932 р. він організував перший Конгрес українських жінок Північної Америки, розширивши свою діяльність до Канади.

Упродовж перших десятиліть свого існування, СУА пережив значні випробування, зокрема і Велику депресію та Другу світову війну, збільшивши своє членство до понад 50 осередків.

Лист від червня 1925 р. зберігся і був передрукований в журналі «Наше життя» у 1948 р., коли СУА готувався до свого восьмого з'їзду та інавгураційного Світового Конгресу Українських Жінок. На цьому заході була створена Світова Федерація Українських Жіночих Організацій, а до 1952 р. СУА отримав довгоочікуване членство в Національній Раді Жінок США.

Понад століття СУА залишається вірним своїй засновницькій місії, виховуючи соціально свідомих, активних жінок, готових відстоювати інтереси України через культурну дипломатію та публічну адвокацію.

Soyuz Ukrainok: It's in the Blood

Patricia Zalisko, Press Secretary, Branch 56, North Port, FL

Most of you know me as the press secretary for a south-west Florida branch. I love bragging about what my skillful branch "sisters" do, hoping that you're inspired to do the same. But this time, I've been asked to tell you my own story, something that I usually don't do.

My Soyuz Ukrainok story starts about 100 years ago.

All my grandparents were among the first wave of Ukrainian immigrants to the United States. They settled in this country about 120 years ago, before the U.S. even had immigration laws or airplanes, and became American citizens.

One of them, my maternal grandmother, Michalena Sypa, came here — alone — on a ship at the age of 14, around 1906, from a village outside Peremyshl, then in Ukraine. She got a job as a housekeeper in Bayonne, NJ, and then moved to the Big Apple, working as a seamstress. When she was 16 years old, she was introduced to my maternal grandfather, Thomas Parchin, who like Michalena had come to the U.S. a few years earlier. He hailed from a village near Ternopil and, abandoning an academic life in western Ukraine and Austria, came to a land promising opportunity. Thomas began a window washing business in Manhattan and sustained an injury in a fall. Michalena accompanied a mutual acquaintance to the hospital to visit him while he was recovering. She promptly decided to marry him. They did just that and had four children. Two died (one in a global pandemic), and two survived. One of those survivors was my mother, Sophia Parchin.

Shortly after its formation, my grandmother joined a fledgling Branch 1 of the Ukrainian National Women's League of America. She remained a member of the branch for many years.

After my grandfather's death, while I was still an infant, my parents moved into my grandmother's home to help out. At home, we practiced all things Ukrainian: speaking Ukrainian, creating the art forms unique to our culture, cooking traditional Ukrainian dishes, going to Ukrainian school, joining Plast, and studying ballet and traditional Ukrainian dance with a former prima ballerina, Nina Sulima, in Manhattan. My father, Stephen Kotyk, played a prominent role in supporting the women in his life in all these activities. His daughters were encouraged to immerse themselves in NYC's visual and performing arts, and never ever forget their Ukrainian roots. Academic achievement was also expected: it was assumed that their girls would earn post-graduate degrees. My parents worked tirelessly to make that happen. And while they worked, my Babtsia ensured that we studied, played, and helped with household chores, too.

Pat's grandparents, Michalena and Thomas Parchin. Michalena came to the U.S. by herself at the age of 14.

Pat's newlywed parents, Sophia and Stephen Kotyk, in New York City.

Pat in costume before a dance performance at the New York World's Fair (New York State Pavilion).

Photo: Oksana Piaseckyj

Pat (right) was recently honored for her 50+ years of UNWLA membership. With her is Inia Tunstall, president of Branch 56.

Years after my grandmother became a Soyuzianka, my mother, Sophia Parchin Kotyk, joined UNWLA Branch 72, which met at the Ukrainian Institute on the Upper East Side of Manhattan. She quickly became involved on its Board: as a recording and corresponding secretary, a treasurer, and its president. Other prominent UNWLA women — like Mss. Polche, Lesawyer, Liteplo, and Dushnyk — were members of this branch and served as officers. My mother's branch actively helped to host a UNWLA Convention in Manhattan, and she later served on a Regional Council.

When I was seven years old, I stamped postcards that would be mailed to branch members advising them of an upcoming Uprava or general meeting. I practiced English and Ukrainian penmanship while addressing the postcards to each member. If my mother Sophia got a lift to a meeting from my Tato, I accompanied them and periodically attended meetings with my mother. My father would often take me to nearby attractions: the Central Park Zoo, the Metropolitan Museum of Art, or the Guggenheim Museum, where I could gaze at exotic animals, a mysterious mummy, or a puzzling abstract painting. Periodically, I participated in an embroidery or pysanka workshop at the Ukrainian Institute offered by Branch 72. On other occasions, I attended a book reading or curious lecture, or wandered into an inviting library or gallery at the Institute to check out the books or admire beautiful art.

In the mid-1960s, my mother's branch hosted a Ukrainian craft and embroidery display at the New York City World's Fair. The display was arranged at the New York State pavilion. My older sister and I participated in our own costumes before and after performances with Nina Sulima's Ukrainian dance troupe at the Fair.

Predictably, as a teenager, I became a member of a UNWLA "junior" branch in NYC. Later, as a married woman, I joined branches in New Jersey. And when my husband and I retired and moved to Florida, I finally landed at Branch 56 in North Port. I have known some of our members since childhood.

On the 100th anniversary of Soyuz Ukrainok, I look back at its rich history and reflect on what this organization has meant to so many women in this nation and to me, specifically. I consider how outstanding our good work has been for families and young women in other countries, through humanitarian relief and scholarships to students on several continents. When I recall these decades-old memories, I admire the tapestry that our history has created, and know that my ancestors played a role in its formation, support, and continuation. And I celebrate how significant we all have been in the history of this country, Ukraine, and the world.

All photos are from the Zalisko family album.

Pat's mother Sophia Parchin (left) and grandparents Michalena and Thomas Parchin.

Pat's mother and grandmother, Sophia Parchin Kotyk and Michalena Parchin.

Some of the young dancers in the Sulima dance troupe at the New York World's Fair (Pat is in the center).

Pat (far right) with fellow dancers sitting in front of the New York World's Fair globe.

Pat (left) with her mother Sophia Parchin Kotyk and her sister Denise Kotyk at the New York State Pavilion exhibit created by UNWLA Branch 72 for the New York World's Fair.

Celebrating the UNWLA's Centennial

Marianna Zajac, *Honorary President, UNWLA*

In 1950, Yulia Shushstakevych (Julia Shustakewich), the first president of the Ukrainian National Women's League of America, wrote on the occasion of the 25th anniversary of the UNWLA: "It wasn't easy for the founders of the Ukrainian National Women's League of America to establish a women's organization. None of us had the appropriate preparation, but it is clear that these eight women who gathered for the first initial meeting on March 12, 1925, and laid the foundation for this organization, had a 'lucky hand' and that God had blessed their plans." She added: "However, there were indications that Ukrainian women in America wanted to unite, wanted to come together, and wanted to gain an understanding of each other. This organization of Ukrainian women in America was a natural progression."

This centennial anniversary of the UNWLA is a celebration of these visionary founders and the rich history of the organization they founded. It also demonstrates the founding principle of empowering Ukrainian women by providing them a platform for leadership, education, and community service. The centennial anniversary celebrates the role women have played in shaping both the organization and the broader Ukrainian American community.

The UNWLA's Centennial Planning Committee is excited to share its plans for 2025:

UNWLA history book. The long-awaited English-language history of the UNWLA's 100 years, celebrating its achievements and ongoing contributions, will be available at the end of 2025.

Our Life. "Look back" articles in each 2025 issue of *Our Life* will highlight special events/dates/projects,

giving readers a "moment in time" look into the life of the organization.

Video. A short video that will be made available to our Regional Councils and branches in the early spring will highlight both the beginnings of the UNWLA as well as the organization's century-long work in promoting Ukrainian culture, identity, and heritage across generations.

The Ukrainian Museum, New York City. The museum's Program Committee and Director are working together to plan an exhibition in honor of the UNWLA's centennial celebration and the organization's founding and continued support of this important institution in the cultural capital of the world (late September 2025 – January 2026).

Museum of the Ukrainian Diaspora, Kyiv, Ukraine. This museum in Ukraine is working with the UNWLA Cultural and Archival Chairs to gather UNWLA archival materials and the artwork of U.S. diaspora women artists to curate a UNWLA centennial exhibition.

Regional Councils/Branches. Both are encouraged and invited to celebrate this milestone in their communities and to share details of their celebrations with the UNWLA's Centennial Planning Committee.

Crowning celebratory event. Join us on Sunday, October 19, 2025, for our final event in New York City: a theater production and concluding reception. More information to follow!

This amazing milestone, the UNWLA's centennial, is a time to reflect on the organization's past, its influence on Ukrainian American life, and how it has evolved within changing political, cultural, and societal contexts. It's a moment of pride and continuity, as the organization looks forward to the future, ensuring its work continues for future generations.

Святкування сторіччя СУА

Маріянна Заяць, Почесна голова СУА

«Не легко було основницями СУА започаткувати жіночу організацію. Жадна з нас не мала відповідного підготовлення, але видно, що тих вісім жінок, які 12 березня 1925 року зішлись на перші ініціативні збори й поклали перші основи під цю ...організацію, мали щасливу руку і Бог благословив їхні задуми, — писала перша голова Союзу Українок Америки Юлія Шустакевич з нагоди 25-річчя СУА у 1950 р. — Однак ...українське жіноцтво в Америці бажало об'єднання, зближення і порозуміння. Організація українського жіноцтва в Америці була природним явищем!»

Столітня річниця СУА є святом тих далекоглядних засновниць та багатой історії організації, яку вони заснували. Ювілей також підтверджує основоположний принцип розширення прав і можливостей українських жінок шляхом надання їм платформи для лідерства, освіти та громадської діяльності. Столітній ювілей відзначає роль, яку жінки відіграли у формуванні як організації, так і ширшої українсько-американської спільноти.

Організаційний Комітет зі святкування сторіччя СУА радий поділитися своїми плянами на 2025 рік.

Історія СУА. Довгоочікувана англomовна книга, у якій детально описується історія 100-річного існування СУА та відзначаються його досягнення і поточні внески, буде доступна наприкінці 2025 року.

«Наше життя». Статті з рубрики «Озирнутися назад» з'являтимуться у кожному випуску «Нашого життя» за 2025 рік і висвітлюватимуть особливі події/дати/проекти, що надаватиме читачам змогу поглянути на життя організації з позиції «ми в часі».

Відео. У короткому відеоролику, над яким нині працюють (і який буде доступний для наших округ і відділів на початку весни), висвітлюватиметься як початок діяльності СУА, так і його столітні зусилля у просуванні серед поколінь української культури, ідентичності та спадщини.

Український музей, Нью Йорк. Програмовий комітет і директор українського музею працюють разом над плануванням виставки на честь сторіччя СУА, а також заснування та постійної підтримки організацією цієї найважливішої інституції в культурній столиці світу. (Кінець вересня 2025 р. — січень 2026 р.)

Музей української діаспори, Київ, Україна. Цей музей в Україні співпрацює з референткою у справах культури та архівною референткою СУА, щоб зібрати архівні матеріали СУА та мистецькі твори жінок-художниць з діаспори США для кураторства виставки до сторіччя СУА.

Округи/Відділи. Заохочуємо та запрошуємо відзначити цю віху у своїх громадах і просимо поділитися деталями з Комітетом зі святкування сторіччя СУА.

Завершальний урочистий захід. Приєднуйтеся до нас на завершальному заході, театральній постановці та прийнятті, що відбудеться у неділю, 19 жовтня 2025 р., у Нью Йорку! Більше інформації буде згодом.

Ця надзвичайна історична віха — сторічний ювілей СУА, є часом для роздумів про минуле організації, її вплив на українсько-американське життя та про те, як вона розвивалася в мінливому політичному, культурному та суспільному контекстах. Це момент гордості та усвідомлення спадкоємності, оскільки організація дивиться у майбутнє, забезпечуючи продовження своєї діяльності для наступних поколінь.

What Does It Mean to Be a Soyuzianka? My Personal Story and Self-Reflections

Solomiia Kobuta, *President, Philadelphia Regional Council*

Let me begin by introducing myself. I am a relatively new member of UNWLA Branch 10 (Philadelphia). The primary reason for telling my story is to share the experiences I have had immigrating to the U.S. and joining the UNWLA. Maybe you will not feel all alone as I felt? Maybe someone will find another way to do things? Maybe someone will open their heart and take that first step towards true friendship? I think many of you already live the lifestyle of a Soyuzianka-*posestra*, but not everyone. I also want to encourage others to find the Soyuzianka in themselves and start thinking of this as "Who I am" and not "What is my title?" I would love to see other Soyuzianky share their own experiences and the impact the UNWLA has had on their lives. I also understand that, by submitting this article for publication, I am opening myself up for some criticism and putting myself in a vulnerable position.

I was born in Kalush, Ukraine, and am still a Soyuzianka in the Kalush branch of Soyuz Ukrainok. My mom had me when she was only 17. Since childhood, I remember my aunts and grandparents helping because my mom was always working. As a teenager, I was very confused about the role of women in today's world. My grandmother was a chemist who worked full-time and was

a mother to three girls. This was no different than my grandfather, who was an engineer, worked full-time, and was a father to three girls. And yet they always said that it was a woman's job to make the house a home. As a child I was very confused trying to understand these family dynamics.

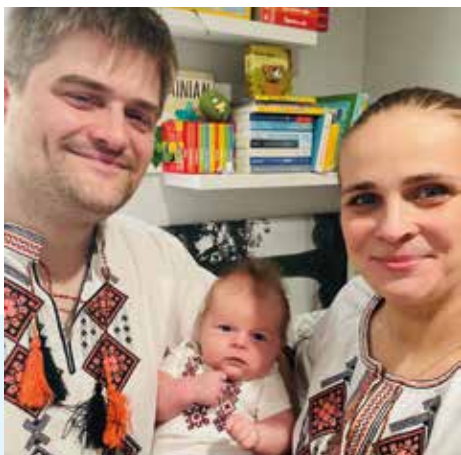
With her unique talents and skills, the president of Kalush Soyuz Ukrainok, Lyubov Lypovska, was able to attract youth to the organization, and I was one of the lucky ones to join her youth group. Spending time at our *svitlytsia* in Kalush as a teenager helped shape my language, prioritized education, and motivated me to pursue higher achievements in life. It created such a cool image of what it was like to be a Soyuzianka. I was surrounded by many powerful, smart, strong-willed women, and they became the definition of a woman in today's world for me. Their efforts to promote the Ukrainian language, for example, were important because 80% of radio, TV, and books were in Russian (even some of my schoolbooks were in Russian). I was proud to be a member of Soyuz Ukrainok, and the phrase "a woman's job" equated to "a woman's strength, power, and ability."

At 18, I immigrated to the U.S. — by myself — and experienced the profound loss of my Soyuzianky. I did not know life outside of Soyuz Ukrainok because every moment of my life until then had revolved around the organization. I found myself totally alone and trying to make friends. Being 18 and needing to work in order to eat and pay rent, I had nothing in common with American 18-year-olds who had just graduated high school. I also had nothing that would tie me to the local Ukrainian Center. I had no children to take to Ukrainian school to meet other Ukrainian women. I was too old to join a dance group. I most certainly did not have the talent to join a choir. If you ask, "How about church?" I will be honest: at the age of 19, and probably until 25, churches did not sound like a place to hang out or socialize.

I was faced with a choice: Do I dive deeper into the Philadelphia post-Soviet Union community, or integrate with Americans? In my first six months, I chose to stay in Northeast Philly, where I noticed that my English was deteriorating while my Russian was improving with the speed of light: I lived in the U.S., but I felt like I had returned to the Soviet Union. I moved out and started integrating with Americans. It was through them that I discovered a Ukrainian sports center nearby, and Ukrainian churches. About five years after my move, I learned that Soyuz Ukrainok also exists in the U.S. I turned to the web to find out how I could return to what I was missing so dearly — being a Soyuzianka — but had no luck hearing back from the UNWLA.

A few years later I tried again, in a different region. I sent emails and Facebook messages, left voicemails, and still heard nothing in return. Deciding that it should not be this hard to join or to become a volunteer, I began volunteering at women's shelters and other American organizations, because working hands are always needed.

With time, I had to plan my wedding and was able to find a number of Ukrainian women vendors. To my surprise, these

The Halvorsen family — Dan, Luka, and Solomiia — on Vyshyvanka Day, May 2024.

women were my age, came to the U.S. at about the same time, stayed in the NE Philly area, and started activities for other women. They opened dance schools, held Sip and Paint events, planned trips around the U.S. and to theaters, formed choirs and book clubs, you name it. So, I joined them. There was one caveat: so as to be open to all post-Soviet Union immigrants, the activities were mostly russian-speaking. When I asked why none of these Ukrainian women were members of the UNWLA, it turned out that none of them knew what it was, even though one of them lived only half a mile from its *svitlytsia*.

After the russian invasion, I started gathering aid at my house and at my wedding photographer's apartment complex. When I could no longer afford to ship the supplies to Ukraine, I started driving them to the Ukrainian Center in Jenkintown, where the UNWLA was leading its humanitarian efforts. This is where I was finally able to join my branch. I felt welcomed from the very first meeting, and the dream that I had given up on finally came true. I found myself once again surrounded by strong, powerful, smart women. We started working through various options to promote Ukrainian heritage and aid those in need. It felt like home, and as if I had known these women forever. They were so open and welcoming that joining the branch was effortless and exciting. It also felt like we were growing continuously; we went from just a few to 17 members. We worked together, bonded, stayed

at each other's houses until late at night preparing for events, met each other's families.

During times of constant work and no play, we realized that our members were giving so much of themselves that they were starting to burn out. Our solution was "Branch 10 Retreats." We would go away for a weekend, get to know each other, and build not only volunteer relationships but also true friendships. We have supported each other when any of us was going through a personal experience, whether medical, tragic, or happy. We cared about each other and broke many stereotypes and poor jokes about women's friendships. We were united, strong, and together. We continue to celebrate each other's achievements as our own; we stop what we are doing when our help is needed. We encourage each other and complain and brag to each other without fear of being judged or envied.

I cannot share the experiences of others, but I can share one of my own. I recently had a baby, and I was surrounded by an amazing support system of my family, my friends, and my Soyuzianky. I consider myself extremely fortunate. During a very long and difficult delivery, guess who I was texting from the hospital room? That's right, my Soyuzianky. Now, imagine the power of baby hand-me-downs from 10+ moms, followed by an amazing baby shower — we were left needing pretty much nothing for the baby. My *posestry* supported me on those long nights with an infant and even responded to my midnight messages, "Is this normal?" Their visits started at the hospital and continued for months afterwards. They drove for an hour to watch the baby because I couldn't walk, brought meals, and watched the baby while I slept or showered. They even came to be with me when I said, "Tomorrow is my first day home alone with the baby, and I'm scared." They showered my son with such love that you would think I have many sisters. And I am not talking about one or two Soyuzianky — I am talking about the entire branch pretty much developing a schedule to support me with my child. It was a project!

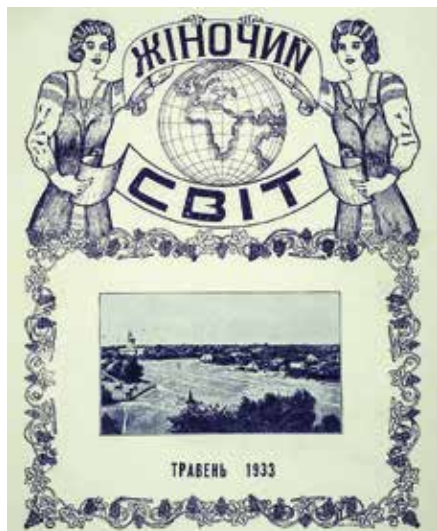
Continues on page 19

Branch 10 members, fall 2024.

Журнал «Жіночий світ» (1933 р.) у становленні національної освіти українського жіноцтва Америки

Соломія Ушневич, кандидатка філологічних наук,
пресова референтка 30-го Відділу СУА, Йонкерс, Нью Йорк

Обкладинка журналу «Жіночий світ» (1933 р.)

Заклик поширювати журнал.

Текст гімну СУА.

Союз Українок Америки постав 1925 р. з об'єднання п'яти жіночих товариств Нью Йорка й околиць з метою плекання української свідомості, організації освітньої та виховної праці, участі в жіночому русі та допомоги рідному краю.

Перший номер журналу для українського жіноцтва в Америці вийшов під назвою «Жіночий світ» 1933 р. у часи, коли на Великій Україні вирувало криваве советське свавілля й страшний Голодомор. Вісті за океан надходили із запізненням, однак українська діаспора повсякчас шукала можливості для підвищення національного духу молодих американців українського походження, не переставала мотивувати батьків віддавати дітей до українських культурних осередків, працювати з освітнім рівнем у вихованні патріотизму кожного члена спільноти.

Ініціаторкою створення та редакторкою журналу «Жіночий світ» стала унікальна громадська діячка ХХ ст. Маруся Бек (1908—2005). Вона — символ незламності української жінки в одвічній боротьбі за право залишатися собою, обирати власний життєвий шлях в особистому та професійному житті, успішної американки українського походження; юристка, докторка права, журналістка, державна й політична діячка в США, активна громадська діячка в українській діаспорі, меценатка, перша жінка в Раді Детройта. Важливо зауважити, що журнал був двомовний (українська / англійська).

Звертаємо увагу на те, що видання «жіночий світ» — це сфера особистого, професійного, громадського та культурного життя берегині родинного вогнища. Власне, перші українські активістки в Америці прагнули об'єднати жінок з метою обміну досвідом, покращити комунікацію між українками з різних штатів, посилити жіночий рух на теренах Сполучених Штатів. Перший номер розпочинається вітальним зверненням «Слово до українського жіноцтва», основними тезами якого є відродження української державности, важливість жінок в історії різних країн, виховання молодого покоління, згадка про солідарність з СУ України, важливість друку українських періодичних видань.

Щодо тематики першого номера, то журнал «Жіночий світ» містив: статті критично-просвітницького спрямування, як «Наші здобутки, недостачі, надії» (М. Є. Бек), «Пекучі народні завдання української інтелігентки» (Сидорія Никорович), «Чи сповняють наші мами свій обов'язок» (д-р. Г. Г. Скегар), «Section by young Ukrainians» (Dola M. Malevich); дописи національно-патріотичного змісту, як «Розмова» (Маруся Синенька); літературну скарбничку, зокрема «Гімн Союзу Українок» (О. С. Мусійчук), новела «Не смійтесь» (Ольга Кобилянська), «My Crime» (Ivan Franko), Translated by Ramond Shustakewich, пейзажну оповідку «Спомин» (Уляна Галицька); культурно-історичний довідник «Кілька слів про український танок» (І. С.); актуальну рубрику «Праця у Відділах СУА»; цікаву інформацію «З життя флори та фауни Америки; список жертводавців та рекламу (похоронне бюро, лікарі, флористи, книги). Журнал «Жіночий світ» (1933 р.) певною мірою відображав напрямки діяльності СУА 20—30-х рр. ХХ ст.

Глибокою і змістовною є стаття «Наші здобутки, недостачі, надії» М. Бек. Редакторка часопису підіймає глобальні питан-

ня, які актуальні для українського жіноцтва й нині: необхідність української освіти для дітей у полікультурному середовищі, важливість розвитку жіночих організацій за кордоном, загроза українській державності (війна, відсутність роботи, зuboжіння), потреба розповісти світові про Україну. На шпальтах журналу одна з авторів Сидорія Никорович висловлює критичні судження щодо «зрадників, перекінчиків і сексот», на яких чекає «праведний гнів і розплата». Д-р Г. Скегар наголошує на проблемі «асиміляції українців у американському суспільстві». До сліз пророчою є «Розмова» Марусі Синенської — плач матері на могилі сина-воїна. Йдеться про безчинства, які творили на поч. ХХ ст. поляки в українських селах (закривали церкви, школи, забороняли спілкуватися українською мовою). Сльози матері, її солідарність з вибором сина є свідченням утвердження національної ідеї про Вільну й Соборну Україну. Пройшло століття, а історія, на жаль, повторюється — московити-ординці намагаються знищити українську державність, руйнуючи села і міста, винищуючи українців фізично.

Тенденція США до зацифрування архівних матеріалів, великі зусилля союзників зі збереження історичної пам'яті уможливають широкий

доступ до архівних матеріалів і дають змогу вчитуватися у зміст кожної статті, написаної попередницями. А «Жіночий світ» — це, фактично, хроніка головних подій того часу, зокрема згадка про Перший Жіночий Конгрес 1932 року, до якого увійшли жіночі організації зі Сполучених Штатів та Канади, відкриття філії США у Бафало, тов. ім. Ольги Бесарабової у Пітсбургу та створення «Студентського Клубу», жіночі збори у Детройті, унікальні світлини та багато іншого.

Журнал «Жіночий світ», як художньо-публіцистичний часопис США, проіснував 10 років, а 1 січня 1944 р. вийшло інше видання під назвою «Наше життя» («Our life»). Разом з США журнал розширив географію, збільшив кількість підписниць. А ми пишаємося 80-річною історією нашої видання.

«Жіночий світ» тепер на вебсайті

Завдячуючи архівній референтці Головної Управи США Орисі Сороці, друковані копії всіх номерів «Жіночого Світу» зацифровано та додано на вебсайт США у розділ «Про нас» — «Публікації». Сподіваємося, що ви знайдете трохи часу, щоб зануритися та насолодитися відомостями з життя союзників початку ХХ ст.

З М І С Т	
НАД РЕДАКЦІЮ — Слово до українського жіноцтва. МАРІЯ Е. БІК — Наші любові, відстані та ностальгія (Стаття) О. С. МУСІВІВ — «Гімн Союзу України» (Новела) ОЛЬГА КОБИЛЯНЬСЬКА — «Не смійтесь» (Новела) СІДОРІЯ НИКОРОВИЧ — Пошуки народної ладони України інтелігенції (Стаття) ДР. Г. Г. СКЕГАР — Чи сповнилося наше місто своїм обов'язком? (Стаття) ПІРАЦІ У ПІЛІПЛАХ США — Кореспонденція з місця. МАРУСІА СИНЕНСЬКА — «Розмова» (Фейлетон) УЛІНА ГАЛИНЬСЬКА — «Сторінка» (Фейлетон) І. С. — Книга епіг про український танець. МАРУСІА СИНЕНСЬКА — Мати (Стаття).	СЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ (В англійській мові) ДОЛІ М. МАЛІВЕН — Українська мова в Америці (Стаття) ЯКА МІСЬКО — Український студентський клуб в Пітсбургу. ІВАН ФРАНКО — «Мій злочин» (Новела) — в перекладі Романа Шустаренка.
ФОТОГРАФІЇ: 1. Ольга Кобилянська — Ст. 4 2. Делегати на Конгрес С. У. А. — Ст. 8-9 3. Мати (Фотографія зні Кучер з дітьми) ст. 12 4. Танцюристи (ніколи танцю В. Акронська) 13	

Зміст журналу «Жіночий світ» (1933 р.)

Допис Ольги Кобилянської, надрукований в «Жіночому світі» (1933 р.)

Zhinochyi svit now on website

In 1933–1934, the UNWLA published a magazine called *Zhinochyi svit* (Women's World), edited by renowned Soyuzianka Marusia Beck. Much like today's *Our Life* magazine, *Zhinochyi svit* featured articles in both Ukrainian and English, serving both educational and cultural purposes. Thanks to UNWLA archivist Orysia Soroka, hard copies of all issues of *Zhinochyi svit* have been digitized and added to the UNWLA website (About Us > Publications). We hope you will find some time to peruse the magazine and explore the lives of our members from the early 20th century.

Гала-Концерт переможців Другого Конкурсу Української Музики в США

Оксана Сорочан, референтка з питань культури Округу Нью Джерсі США, засновниця Фондації Молодих Виконавців

10 січня 2025 р. на сцені легендарного Карнегі-Голлу у Нью Йорку з великим успіхом пройшов гала-концерт переможців Другого конкурсу української музики в США. Молоді таланти з різних куточків Америки, українські діти, що знайшли прихисток від війни в Америці та Європі, та професійні музиканти, які були у журі конкурсу, виконали твори українських класичних і сучасних композиторів.

Конкурс заснований Оксаною Сорочан — членкинею 98-го Відділу США, та відомим музикантом Павлом Гінтовим за підтримки Соломії Івахів, Валерії Шолохової, Михаїла Буличева-Оксер, Ольги Дядів, Павла Грінаєва, Джіна Хана. Він присвячений диригенту Херсонської філармонії Юрію Керпатенку, який загинув у жовтні 2022 р. від руки російських окупантів за відмову співпрацювати з ними.

Гала-концерт представлений Фондацією Молодих Виконавців і США. Серед головних спонсорів — «Самопоміч» Нью Йорк, ресторан «Веселка», Ukrainian National Association — UNA, Nova UA Federal Credit Union, Selfreliance Federal Credit Union. Концерт є кульмінацією Конкурсу української музики, що вперше пройшов у Нью Йорку у 2023 р.

Ведучими гала-концерту були молоді членкині США Наталія Лівша та Катруся Сорочан. У програмі прозвучала фортепіанна, струнна та вокальна музика відомих і сучасних українських композиторів: М. Лисенка, Ю. Щуровського, М. Скорика, С. Борткевича, Б. Лятошинського, Л. Шукайло, В. Барвінського, М. Леонтовича, Ф. Акименка, В. Сильвестрова, В. Косенка, Ю. Бабенка, З. Алмаші, О. Безбородька.

Конкурс підтримується Постійним представництвом України в ООН, тож гала-концерт відвідали як українські дипломати, так і представники інших країн. Постійний представник України в ООН Сергій Кислих виступив з промовою, в якій підкреслив важливість музики як універсальної мови, що поєднує серця крізь кордони й час, зцілює душевний біль і допомагає відновити мир.

За українською традицією, концерт відкрили молитвою, що є аранжуванням «Молитви» М. Лисенка для скрипки (у стилі партити Баха), яке написав скрипаль Джін Хан. Цього року музичну «Молитву» виконав 17-річний Роман Величко з Чернівців. Його емоційний виступ глибоко зворушив серця слухачів. Під час концерту також віддали шану тим, чий мрії й життя обірвала війна.

Наталія Павленко, голова США, у своєму виступі наголосила на важливості просвітницької місії США, популяризації надбань української культури по всьому світі: «Ці юні таланти доводять, що музика сильніша за будь-яку зброю. Їхні мелодії — це голос нашої історії, який лунає навіть у найскладніші часи. Дякуємо їм за це!».

У першій частині концерту виступали переможці конкурсу. Високий рівень професіоналізму всіх виконавців вразив глядачів. Роксолана Кіт отримала головний приз за виконання фортепіанної сонати Антіна Рудницького. Цікаво, що сестра композитора — Мілена Рудницька, у 1930-х рр. була головою СУ й редакторкою двотижневика «Жінка», що видавався СУ. Також нагороди від США отримали 12-річний піаніст Іван Шелест (Нью Йорк) за натхнення виконання «Токати» І. Берковича та скрипалька Ангеліна Тодоріко (Чернівці)

Виконавці-учасники гала-концерту.

Організатори та спонсори гала-концерту.

за блискуче виконання «Карпатської рапсодії» М. Скорика та «Алегро» Ю. Мейтуса.

Також у концерті взяли участь кілька українських біженців. Ці діти були змушені залишити свою Батьківщину після повномасштабного російського вторгнення в Україну у 2022 р., і тепер будують свою музичну кар'єру тут, у США. Участь у конкурсі, і особливо виступ на сцені Карнегі-Голлу, за їх відгуками, були одними з найяскравіших моментів у їхньому житті.

Американських гостей особливо вразило виконання на бандурі 12-річною Марією Богомоловою сучасної п'єси Григорія Кутасті «Ехо Степів». «The variety of the instruments, especially the uniquely Ukrainian ones, kept the show fresh and fun. Witnessing such young performers play these complex pieces and instruments so professionally was incredibly impressive», — поділився враженнями після концерту 18-річний Єрік Фрадкін з Нью-Джерсі, який вперше в житті відвідав концерт української музики. Також була приємно враженою директорка американської школи однієї з учасниць концерту: «Thank you so much for inviting me to attend tonight's performance. While I have zero musical talent, I have a deep

appreciation for the arts. Your daughters, and all the young performers, were truly awe-inspiring. It was such a touching celebration of Ukrainian culture».

У другій частині концерту виступали відомі музиканти, члени журі конкурсу: віолончелістка Валерія Шолохова, піаніст д-р Павло Гінтов, дует Юлії Басіс та Андрія Дідоренка.

Ми відзначаємо неймовірний талант усіх молодих музикантів, які були на сцені того вечора. Кожен з них додав свої пристрасі і відданість українській музиці, чим зробив вечір справді незабутнім.

Дізнатися більше про виконавців й композиторів можна за посиланням <https://shorturl.at/KAGnh>

Український музичний конкурс — це свято музичної спадщини України, платформа для зростання молодих талантів, символ надії та єдності. Щорічно конкурс стартує у травні-червні та складається з двох етапів прослуховувань. Подати заявку на участь у конкурсі можна на сайті за посиланням <https://youngperformersfoundation.com/#ukrainiancompetition>

Лавреатка конкурсу Р. Кім.

Погляд на Конкурс Української Музики очима відвідувачів та учасників

Настя Шигаєва, голова Почесного 1-го Відділу, Округа Нью Йорк

Членкині Почесного 1-го Відділу, що були присутні на гала-концерті переможців Другого Конкурсу Української Музики в США, зауважують, що фіналісти конкурсу — це дуже талановиті молоді музиканти. Ми захоплені Марією Богомоловою, яка зіграла на бандурі композицію «Гомін степів» Григорія Куратси. А «Коломийка» з композиції «Карпатські гори» Мирослава Скорика у виконанні Віктора Гречинського (фортепіано) подумки перенесла глядачів на мальовничий Захід України.

Молодий гітарист, фіналіст конкурсу Микита Ляшенко зіграв варіацію на тему української фольклорної пісні «Їде козак за Дунай» П. Іваннікова. Настя Шигаєва (Н.Ш.) мала нагоду взяти інтерв'ю у Микити Ляшенка (М.Л.) та його мами Олени Ляшенко (О.Л.)

Н.Ш. Пані Олено, розкажіть про вашу сім'ю, зокрема як ви опинились в США, та про Вашого талановитого сина.

О.Л. Ми виїхали з України через кілька тижнів після початку повномасштабного вторгнення росії, тому що проживали в Кривому Розі і російські війська на початку війни досить близько підійшли до нашого міста. Разом з сином взяли якісь необхідні речі, прихопили також гітару сина, бо він до того часу вже кілька років займався музикою. Я думала, що це тимчасовий від'їзд і що за пару тижнів все закінчиться... Але війна затягнулася. Виникла проблема — що робити з музикою. На наше щастя, вчителька Наталія Крутянкова змогла проводити заняття в «онлайн» форматі з України. Попри суттєву різницю

у часі, мій син продовжував займатися музикою. Цього року він закінчив музичну українську школу по класу класичної гітари та отримав відповідний сертифікат. Син мав лише «онлайн» виступи, то я шукала для нього можливість зробити це наживо на сцені. Ми почали брати участь в українських фестивалях тут, в США, він виступав також на невеликих «квартирниках». У фейсбуці я прочитала, що організовується конкурс української музики за підтримки США, Фондації Молодих Виконавців та ін. Наша вчителька погодилася підготувати Микиту до такої участі. Син пройшов перший етап — прослуховування. На другому етапі конкурсного відбору він отримав перший приз, далі був виступ в Українському інституті Америки в Нью Йорку, а 10 січня в Карнегі-Голлі на гала-концерті фіналістів. Для нас це величезна честь і велика радість — виступити на сцені світового рівня. Ми дуже вдячні організаторам, спонсорам і всім тим, завдячуючи кому стало можливим провести такий чудовий конкурс. Особливо радісно було почути стільки різної української музики українських композиторів. Це дуже важливо поширювати українську культуру у світі, щоб люди знали: українська музика була, є і буде. Що є

Захоплений грою Микита Ляшенко.

українські композитори і що вони не радянські і не російські, і що вони пишуть саме українську музику.

Н.Ш. Микито, які твої враження від конкурсу? Чи вдалося з кимось з учасників подружитися? Які плани щодо майбутньої музичної кар'єри?

М.Л. Такою була моя музична «кар'єра», що брав участь переважно в «онлайн» конкурсах, для яких я лише записував відео, також виступав на деяких малих сценах. У Карнегі-Голлі мені дуже приємно було зіграти. Маю чудові враження, зіграв у своє задоволення. Подружитися з кимось з учасників не вдалося, не докладав для цього зусиль. У майбутньому думаю переходити на електричну гітару і так продовжувати своє навчання. Мені було б цікаво і далі брати участь у музичних фестивалях, зокрема в Нью Йорку та інших містах США.

Організатори конкурсу ставили на меті створення платформи, де відбуватиметься підтримка родин талановитих дітей, як родина Микити, а також надання молодим талантам можливості виступати перед великою аудиторією зачарованих і вдячних слухачів. І їм це вдалося! Дякуємо організаторам конкурсу за збереження української культури та поширення чудової української музики. Бажаємо процвітання конкурсу та удачі молодим талантам!

Микита і Олена Ляшенки.

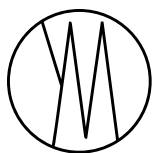
Continued from page 13

If not for my Soyuzianky — my *posestry* — I would never be the person I am today. I am a better version of myself than before my time in the UNWLA. My Soyuzianky are my superpowers. Being a Soyuzianka is not only about being a volunteer or promoting Ukraine and its culture and language, but also about women's strength. We are *posestry*.

Unfortunately, today, in 2025, we as women still live in a world where men are usually paid more for doing the same job. We should always be on the front lines to support other women, to encourage and help them rise and be the best they can be. There are many others who will do the opposite; in fact, there will be more of them. Try becoming a resource for your Soyuzianky that will help them strive. Celebrate their dedication, achievements, and accomplishments as your own. While Russia has attempted to destroy Ukraine, in my opinion it has in many ways made us stronger and more united. Use this moment to develop lifelong friendships and be open for more people to join your life. Welcome others as you would want to be welcomed.

Many women came to the U.S. alone under the UFU program, and I am sure they are searching for the *posestry* connection that I so desperately missed for many years. We have a chance to be that resource for them and make the UNWLA known and heard not only as a nonprofit organization that does amazing things for our Ukrainian culture, such as advocacy and humanitarian aid, but also as a welcoming home away from home. We have a chance to continue with our strong Ukrainian community and diaspora that so many women worked very hard for us to have today. If we do not unite fellow Ukrainian women, are we living the vision that Soyuzianky had 100 years ago? If you think that these women will return to Ukraine once the program ends, let's give them the skills and tools to be strong when they return. Let's give them the power and energy to restore everything that the Russians have destroyed. As many newcomers say, "Ukrainian Americans honor Ukraine more than Ukrainians in Ukraine." Let's help them change that thinking in Ukraine by being the example and resource to "Advocate, Educate, Cultivate, and Care."

With gratitude and love to my *posestry*.

THE UKRAINIAN MUSEUM 222 E 6 NYC

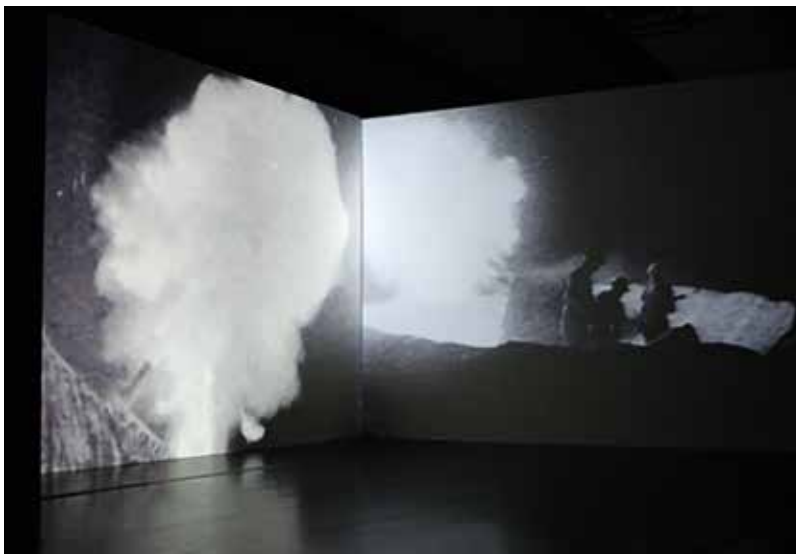
Ange Leccia: Ghosts of War

February 7 – April 27, 2025

The Ukrainian Museum exhibition Ghosts of War features the renowned French artist and filmmaker Ange Leccia's exploration of war through his poetic video art. Known for his innovative use of light, time, and space, Leccia captures the fragility and cyclical nature of life, often reflecting on conflict and its societal impacts. The centerpiece of this exhibition is a newly commissioned film documenting the ongoing war in Ukraine.

Ange Leccia, *Untitled, Ukraine*, 2024.

Ange Leccia, *Untitled, installation view*, 2024.

Ange Leccia, a prominent figure in contemporary video art and installation art, has consistently engaged with themes of memory, place, and the interplay between time and perception. His work often challenges viewers to confront the complexities of visual representation, questioning the ways in which images shape our understanding of reality. In the context of the ongoing war in Ukraine, Leccia's oeuvre can be reframed to address the profound ramifications of conflict on collective memory and national identity.

Leccia's video installations frequently use layered imagery and soundscapes to evoke an emotional response, immersing the viewer in a sensory experience that transcends traditional narrative forms. This method aligns with the current conflict in Ukraine, where the visualization of war transcends mere documentation, becoming a conduit through which the human experience is explored. As cities face destruction and cultural heritage is threatened, Leccia's work resonates with the urgent need to archive memory in a society fraught with instability.

In his artworks, Leccia often blurs the boundaries between the real and the imagined, allowing for re-examination of history and its implications. This approach is particularly significant in the context of Ukraine, where the war has generated a complex tapestry of narratives that challenge the official portrayal of events. Leccia's video and large-scale vinyl wall works serve as both a witness and a participant in this unfolding reality, effectively transforming the audience into active spectators of a world in crisis. Through his fluid visuals, Leccia invites contemplation on the fragility of peace and the resilience of human spirit amid chaos.

Moreover, Leccia's emphasis on landscape and its representation can be seen as a poignant reflection on the shifting identities of war-torn areas. The destruction wrought by military conflict not only alters the physical landscape but also transforms the cultural and emotional landscape of a nation. In this light, Leccia's work can be interpreted as a means of grappling with the remnants of identity, urging audiences to consider the loss of spaces that once held significance and memories tied to them.

Ange Leccia's work offers a compelling framework for understanding the complexities of the ongoing conflict in Ukraine. By challenging perceptions of time, memory, and identity through immersive experiences, his work resonates deeply within the context of war, promoting critical engagement with the notion of narrative in times of upheaval. In doing so, it underscores the importance of artistic expression as a vital form of documentation and reflection in moments of social crisis.

Ange Leccia's work has been shown widely, including at the Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris; the Centre Georges Pompidou, Paris; the Guggenheim Museum, New York; Documenta, Kassel, Germany; the Seibu Museum, Tokyo; and the Hiroshima Art Museum, Japan.

Ange Leccia, Untitled, Corsica, France, 2024.

Драма Лесі, яка змінила українську культуру

Аліна Акуленко, кандидатка філологічних наук, Київ

Вона народилась 154 роки тому, і попри те, що все життя боролась з важкою хворобою, зробила неймовірно багато для української культури, вивівши її на світовий рівень.

В історії української культури загалом і літератури зокрема Леся Українка нібито і стоїть в загальному письменницькому ряді разом з усіма, але водночас якось окремо. Ця її окремішність не дуже впадає в око, допоки не починаєш ретельніше придивлятися й вчитуватися.

Тим паче, що розглядати й читати є що: окрім власне літературних творів і значної (як для кінця XIX – початку XX століття) кількості фотографій, збереглися ще й Лесині листи. А листуватися вона любила, й охоче листувалися практично з усіма своїми родичами й знайомими. Якщо врахувати, що до кола цих дописувачів належала практично вся тогочасна національно свідомо українська інтелігенція, то з листування нескладно зрозуміти, чим жила й переймалася тогочасна інтелектуальна еліта, і як і чому Лариса Косач відбулася саме як Леся Українка.

Косачі з дітьми

Народитися в родині Косачів

Лесі пощастило з родиною, так само, як родині пощастило з Лесею. Родина Косачів була, як на ті часі, зразковою. Петро Антонович, юрист, статський радник, взяв за дружину сестру свого доброго приятеля Михайла Драгоманова — Ольгу, випускницю київського «Зразкового пансіону шляхетних дівиць». У них народилося двоє синів і чотири дочки.

Усі вони були народжені з любові, вирости в любові і були навчені по-справжньому любити.

Не лише життя, творчість, але й Україну. Точніше, спочатку Україну, а потім — життя і творчість. Інакше й бути не могло, бо в Ольги (яка по заміжжі стала Косач, а в літературних колах була знана як Олена Пчілка) щодо українськості був неабиякий пункт. Так само, як і щодо всіх її дітей: щоб вирости вони українцями. Ольга Косач з завданням, яке сама собі придумала й сама на себе поклала, впоралася зразково. Тим паче, чоловік (який, до речі, був російськомовним) щедро фінансував усі її проекти. А особливо ті з них, що стосувалися Лесі.

Леся була другою дитиною, найстаршою дочкою і на неї покладалися неабиякі надії, зокрема як на піаністку. Певно, вона б нею і стала, бо справді мала до того неабиякий хист, якби доля не зіграла з Лесею злий жарт під назвою туберкульоз кісток. Звідки саме він взявся у Лесі, нині можна лише здогадуватися. За спогадами молодшої сестри, все почалося, коли Леся намочила ноги і застудилася, коли ходила дивитися, як святять воду на Водохреща. І, якщо це справді так, то Ольга Косач мала зненавидіти той день, бо фактично він ставив Лесю на костурі і ставив хрест на її майбутньому як піаністки і (що найбільше лякало Ольгу Косач) майбутньому Лесі взагалі.

Усе життя Косачі лікували Лесю. На щастя, у них були на те кошти. А в Лесі було на те терпіння. Її кістки потребували тепла і сонця — теплих країн, нехолодного клімату, морського повітря. Фізично Лесі боліло все життя. Від тої першої операції на руці, яку пережила ще малою. Вона

йшла з боєм рука об руку все життя. Як зізналася вже доросла Леся в одному з листів матері, що довго тій нічого не писала, бо «так погано жилося в той час, що й описувати було б сумно, а брехати було б сором».

Батьки і рідні тамували Лесин фізичний біль своєю безмежною до неї любов'ю, а ще – можливістю здобувати нові знання. Леся жила насиченим і яскравим життям. Мала доступ до книжок, цікавих людей, подорожей, життєвих відкриттів. Вбирала в себе новий досвід і світ. Щоб на його основі формувати власну думку про все на світі.

Мати сміливість мати власну думку

Олена Пчілка свого часу так боялася, що гімназія зіпсує їй дітей, що організувала їм домашню освіту. Домашнє навчання в родині Косачів передбачало не лише початки грамоти, математики, природничих наук і мистецтво. Косачів змалку вчили того, що ми зараз називаємо критичним мисленням.

Леся з дитинства навчилася не просто формувати власну думку. Вона мала також сміливість її висловлювати. А якщо треба, то аргументовано доводити й сприймати контраргументи. «Напевне я буду рада змінити своє недовір'я на симпатію, але се не робиться навмисне», — писала Леся в одному з листів. І пояснювала, що для того, щоб змінити погляди на ту чи іншу річ, їй потрібно переконатися, що підстави для того існують.

Вона не лише голосно й відверто висловлювалася про інших сама (наприклад, не приховувала своєї нелюбові до текстів як Льва Толстого, так й Івана Нечуя-Левицького), але й відкрито виступала за критику. У листі до публіциста й критика Осипа Маковея, який перед тим з власної ініціативи надіслав їй рецензію на її збірку «На крилах пісень», вона пише: «взагалі-то я рада, що мої вірші викликали критичну розмову... [...] ...критика може більш потрібна для читаючих людей, ніж для самих писателів. Нашій літературі багато чого бракує, але найбільше бракує доброї і талановитої критики».

Ну, а те, чого бракує, те треба й надолужувати. Окрім критики й критичного мислення, українській літературі кінця XIX – початку XX століття ще й бракувало світового контексту. Література разом з письменниками «варилася у своєму соку» й оберталася навколо сто разів усіма опи-

саних і переказаних сюжетів з життя народного. І ось тут Лесі стали в пригоді знання іноземних мов, навичка критично мислити, вміння дослухатися до критики, сміливість мати власну думку й не боятися її втілювати.

Усі пам'ятають зі школи, що Леся написала неймовірно поетичну (і не таку просту, як здається на перший погляд) «Лісову пісню», але мало хто знає, що вона також написала першу в українській літературі психологічну драму «Блакитна троянда». І сіль цієї драми не стільки в тому, що її герої намагаються збагнути суть життя (для чого люди мусять жити?) і зрозуміти, що таке «нормальне» і чим воно від «ненормального» різниться, а в тому, що Леся мала сміливість відійти від усталених на той час в українській драматургії канонів. Вона створила драму про інтелігенцію в часи, коли улюбленою і єдиною можливою темою українського письменства був «народ» і лише «народне» світобачення, смаки і вподобання. Вона мала сміливість сказати вголос, що інтелігенція не лише може мати інші смаки, потреби й запити, але ще й потребує інших літературних творів та інших тем. Це була така собі літературна міні-революція.

Українські письменники, що зібрались у Полтаві на відкритті пам'ятника Котляревському. Фото 1903 р. Передній ряд (зліва направо): Михайло Коцюбинський, Леся Українка, Гнат Хоткевич; задній ряд: Василь Стефаник, Олена Пчілка, Михайло Старицький, Володимир Самійленко.

Також Леся мала сміливість по-своєму інтерпретувати світовий сюжет про Дон Жуана. До написання драми «Камінний господар» її підштовхнув пушкінський «Камінний гість». Ось лише до теми спокусника жінок Леся підійшла з позицій освіченої жінки: вона почасти перетворила його зі триумфатора на жертву, спокусивши перспективою влади. Більш того, вона настільки вільно перебудувала дон-жуанівський сюжет, що принагідно створила нову концепцію дон-жуанства початку ХХ століття.

І все це відбулося в українській літературі, яка нібито (на думку чималої кількості щирих українофілів) була створена винятково для того, щоб писати про народ і для народу. Щоб на таке наважитися, справді треба мати сміливість мати власну думку. До слова, Дон Жуан – не єдиний приклад світових сюжетів, привнесених Лесею в українську літературу. Можна згадати й троянську царівну Кассандру, і тему Риму й християнства у драматичній поемі «Руфін і Прісцилла», і, зрештою, драматичну поему «На руїнах» про руїни поневоленого Єрусалиму.

Але, окрім драм літературних, були у Лесиному житті і драми особисті, які не поступалися глибиною світовим сюжетам.

Любити не можна покинути

Про особисте життя Лесі Українки відомо уривками. Переважно завдяки листуванню, а також творчості, яка увібрала у себе всі Лесині закоханості й любові. Її перше юнацьке кохання звали Максимом Славинським, і з ним вони разом займалися перекладом. Він був товаришем Михайла, Лесиноного брата. Улітку 1886 року Максим приїхав у садибу Косачів до Колодязного, де і познайомився з Лесею. З цього юнацького палкого і взаємного кохання, яке (з незрозумілих причин) не скінчилося серйозними стосунками, народилося безліч перекладів з європейських мов, зокрема співавторство у перекладах з Генріха Гейне.

Завдяки другому Лесиному коханню у її творчості з'явився образ «слова – твердої криці». А фундаментом цієї закоханості знову ж таки стало вивчення іноземних мов. Цього разу французької й грузинської. Леся навчала французької Нестора Гамбаршвілі, який винаймав кімнату в будинку її родини, а він натомість навчав Лесю грузинської. Саме він привіз їй з Грузії у подарунок гострий кинджал як символ боротьби,

і саме цей кинджал пізніше надихнув Лесю на рядки про «слово – тверду крицю». Ось тільки одружився Нестор з іншою. І Леся дуже з цього приводу тужила.

Ще більше тужила вона за Сергієм Мержинським, соціал-демократом із Білорусі, який хворів на сухоти й помер у неї на руках. Вони познайомилися влітку 1897 році в Ялті, і Леся безтямно в нього закохалася. Ця любов не була взаємна: його серце належало іншій жінці. Але саме Леся поїхала його доглядати перед смертю, саме на її руках він помер, і саме біля його ліжка вона за одну ніч написала поему «Одержима».

Заміж Леся вийшла за етнографа і юриста Климента Квітку. На той час їй минуло тридцять шість і вона, звісно, не підозрювала, що жити лишилося всього-на-всього шість років. Це не була палка любов, швидше дружба. Хоча Квітка до останніх днів життя (він пережив Лесю на чотири десятиліття) ревнував її до Мержинського. Саме з голосу Лесі Українки Квітка записав чимало волинських і гадяцьких пісень, які вона вивчила в дитинстві від бабусі й мами і пам'ятала все життя. Разом вони також записували на фонографічні валики репертуар кобзарів і лірників – і це перші в історії аудіозаписи, які не просто збереглися до наших часів, а навіть переведені в цифру.

Утім, Климент Квітка не мав статків. І Лесині батьки це розуміли. Так само, як і розуміли, що Леся зможе жити, допоки їй забезпечувати належні умови. Але утримувати заміжню жінку мав чоловік, а не її батьки. Тож батько просто продав записаний на Лесю маєток і віддав по дружжю гроші. Їх не вистачило надовго. І коли гроші скінчилися (а разом із ними можливість проводити холодні й вогкі пори року у Єгипті, лікуватися у санаторіях і бувати на курортах), Леся почала здавати хворобі позиції. Поступово, але неухильно.

Її не стало 1913 року. Вона пішла з життя у Грузії, на грузинському курорті. Але ще в останні тижні життя додиктовувала чоловікові ті пісні, що він їх ще не встиг за нею записати.

Насправді Леся Українка не просто прожила яскраве й дивовижне життя, а вона змінила своїм життям уявлення про українську літературу й культуру, а також про те, яким може бути життя людини, яка не боїться жити і сміливо йде назустріч усьому новому.

Branch 56 (North Port, FL) Presents Ukrainian Christmas in Venice

Patricia Zalisko, Press Secretary, Branch 56, North Port, FL

Branch 56 joined Ukrainian American community organizations of Sarasota County in producing and presenting a new annual southwest Florida tradition: Ukrainian Christmas in Venice. The Christmas festival was held Saturday afternoon, December 7, in Venice Centennial Park and Gazebo in Venice, FL, with Branch 56 secretary Bohdana Puzyk acting as MC for the popular event.

The event featured Ukrainian folk art, such as ceramics, embroidery, traditional wood carving, Christmas ornaments, and holiday crafts. The festival's entertainment included choral performances, singers, and instrumental music. A talented bandurist played a starring role in the holiday celebration.

Guests were invited to wear Ukrainian embroidery, enjoy light refreshments, and relax in a lawn chair to admire the displays and featured entertainment, and to learn more about Ukraine's rich culture and arts.

Photo: Oksana Piaseckyj

Branch 56 president Inia Tunstall (left) with branch secretary and event MC Bohdana Puzyk.

Photo: George Shevchuk

Photo: George Shevchuk

**UKRAINIAN EMBROIDERY
ART IN FASHION - SHOW & LUNCHEON**

Plantation Country Club
500 Rockley Blvd.
Venice, FL 34293

March 15, 2025
11 AM - 3 PM

Featuring wearable art in timeless designs from Ukrainian antiquity to modern day couture for the whole family.

Event will include a ticket auction and prize raffles.

Admission: \$60 — advance sales only
Tickets available online at <https://buytickets.at/unwla56> or use QR-code
For further information contact branch56@unwla.org or (941)315-4573

Proceeds designated for medical aid to Ukrainian children's hospitals bombed during the war.
Event is presented by the Ukrainian National Women's League of America, Branch 56

Branch 56 is holding a fashion show/ luncheon on Saturday, March 15, in Venice, FL. If you live in the area or will be visiting at that time, be sure to reserve your tickets now — tickets must be purchased in advance. Proceeds from the event will support Ukrainian children's hospitals bombed during the war.

Сторінками жіночих ініціатив 30-го Відділу

Соломія Ушневич, пресова референтка 30-го Відділу, Йонкерс, Нью Йорк

Нині діяльність СУА підпорядкована не лише запиту великої спільноти українців, які перебувають далеко від рідної землі. Розгорнуто потужну роботу для допомоги Україні, котра перебуває у вирі страшної цинічної війни з росією.

На початку 2024 р. 30-й Відділ ім. Лідії Крушельницької колегіальним рішенням на посаду голови обрав багаторічну членкиню відділу Лесю Бойко. Висловивши слова вдячності попередній голові Лілії Балковій (її головування припало на важкий час — перші дні повномасштабного вторгнення росії в Україну, що став випробуванням для кожної з нас) за роботу, побудовану на принципах Патріотизму, Людяності та Гуманізму, нова Управа визначила напрямками праці, які стали пріоритетними для нас. Головні серед них — продовжувати традиції попередниць, твердо дотримуватися статуту СУА й гідно нести знамено українського жіноцтва. Також голови відділу попередніх років дали нам мудрі настанови й благословляли на плідну роботу, до якої в минулому році долучилися і дві наші нові членкині — Соломія Ушневич та Інна Ставрук, яких урочисто посвятили у союзниці та вручили їм нагрудні знаки СУА.

Переконані, що підготовка до 100-річчя СУА акумулює ще більше зусиль на продовження справи попередниць. На втілення ініціатив Головної Управи СУА і тих, що започатковані нашим відділом, ми структуруємо роботу за певними напрямками.

Громадські ініціативи. Лютий позначений страшними і кривавими датами для України — 11-ліття російсько-української війни й роковини повномасштабного вторгнення росії на нашу багаторазраждалу землю.

Надзвичайно важливою для України є підтримка світової спільноти. Тож ми повинні виступати єдиним політичним фронтом в утвердженні пра-

ва України бути вільною. Тому союзниці 30-го Відділу брали участь в антивоєнних заходах у Вашингтоні. У ці надскладні для України часи ми також шукаємо шляхи й можливості допомоги нашим захисникам і захисницям, талановитій молоді та залучаємо постраждалих від війни до спільної праці. Так, на відзначення Дня українського добровольця членкині 30-го Відділу провели лекцію про героїзм і мужність захисників незалежності й територіальної цілісності України, а до Міжнародного дня захисту дітей разом зі священниками та членами об'єднання «Матері в Молитві» схилили голови в молитві за постраждалих від війни дітей.

Волонтерська діяльність. Минулого року союзниці 30-го Відділу провели Гостину та майстер-клас із писанкарства. Пишаємося, що наша спільнота має обдарованих майстринь, серед яких — Леся Козицька, яка щороку ділиться своїми знаннями з усіма охочими. Відділ також бере волонтерську участь у заходах української громади Йонкерса, що спрямовані на допомогу Україні. Так, до виступу Ірини Федишин — української співачки та волонтерки, яка перебувала в США в рамках культурно-гуманітарної місії та активно допомагає ЗСУ, союзниці приготували різні смаколики для поціновувачів української пісні, а вторговані кошти передали на гуманітарні потреби конкретних бригад і батальйонів ЗСУ.

З українським завзяттям і щирістю душі відбувся Yonkers Ukrainian Heritage Festival, в якому взяв участь наш відділ і який відвідали члени Управи Округу Нью Йорк, зокрема на той час голова Марія Венгер. Союзниці 30-го Відділу ліпили вареники, на волонтерських засадах працювали на кухні, опікувалися дітьми, підтримували фінансово — працювали в ім'я України. Дякуємо Богові за можливість бути на святі української культури та внести свою частку в допомогу українським Воїнам Світла. Також приємно, що наші союзниці представляли греко-католицьку парафію Йонкерсу під час Архиєрейської служби Божої в хорі (кер. Ю. Яновський), молилися разом зі спільнотою «Матері в Молитві», згадуючи всіх постраждалих від війни під час Ювілейної 70-ї Свято-Успенської Прощі.

Соломія Ушневич, пресова референтка 30-го Відділу, долучилася до зініційованого освітньою референтурою СФУЖО марафону «Сімейна реліквія — історія моєї української ідентичності», що відкриває освітню ініціативу «Відбудуємо Україну через освіту».

XXXIII Конвенція СУА. Конвенції СУА надала нашим союзницям унікальну можливість почути

Союзниці 30-го Відділу у Вашингтоні.

Учасниці XXXIII Конвенції СУА.

і поділитися новими проектами, перспективами, натхненням, надією на розв'язання важливих для СУА та України питань. У задекларованих панелях взяли участь Леся Бойко, Лілія Балкова, Надія Літепло, Ірина Гошовська, Ольга Рудик, Марія Курчак, Соломія Ушневич. Нині 30-й Відділ працює над виконанням прийнятих на Конвенції резолюцій.

Культурно-мистецьке життя. Втримуючи українську культуру, союзнянки 30-го Відділу відвідували виставки українських митців. Це, зокрема, виставка Марії Примаченко в Українському Музеї Нью Йорка, де було представлено близько сотні робіт самобутньої української художниці. Також членкині 30-го Відділу побували на виставці живопису наших земляків Тараса Боровика та Лесі Прокопів. І вкотре переконалися, що українці неймовірно чуттєві та професійні у власному світовідчутті та світовідтворенні.

У минулому 2024 році українська діаспора в Америці насолоджувалася великою кількістю культурних заходів. Концерт до 75-річного ювілею хору «Думка» (керівник В. Гречинський) ознаменував широчінь вrostання української культури в американське життя. Союзнянки відвідали це масштабне культурне дійство з метою задекларувати повагу до свого національного, а також відчутти підтримку України, що засвідчили виступ постійного представника України при ООН Сергія Кислиці та лемківська пісня Христини Соловій, утвердитися в мультикультурній солідарності (виступ японської скрипальки Ikuo Kawai). Приємно, що українські жінки тримають громадський стрій у роботі та на відпочинку.

Співпраця з іншими відділами. Союзнянки 30-го Відділу на чолі з головою Лесею Бойко цікавляться справою інших відділів та співпрацюють з ними. Так, вітали посестер з 83-го Відділу з їхнім 60-літтям та відвідали заходи, присвячені цій події; радо прийняли референтку з організаційних питань і питань членства Управи округи Марію Лазарев, що розповідала про напрямки праці та ділилася порадами щодо зміцнення членства організації; взяли участь у масштабно-

му мистецькому заході «Родинна сорочка», що об'єднав українську спільноту Нью Йорка з метою популяризації національної культури крізь тяглість традицій, і пишаємося союзнянкою Людмилою Галай, яка представляла відділ своїми поетичними творами. Дякуємо Централі СУА за можливість розвиватися й надихатися роботою інших відділів. Бажаємо здоров'я українському жіноцтву у великій місії на підтримку України.

Допомога захисникам і захисницям України. Щоб більше розумітися на проблемах українців, які захищають нашу незалежність, ми були на зустрічі з відомими журналістами міжнародного рівня, зокрема з Артуром Рехі (активно працює на YouTube), які систематично бувають на лінії фронту й висвітлюють обставини російсько-української війни.

У складний час великої праці заради підтримки України, 30-й Відділ СУА дякує всім жертводавцям, які протягом тривалого часу підтримують наші ініціативи. Завдячуючи їм, минулого року відділ склав близько \$12 000 пожертв на Стипендійну Акцію, підтримку Українського музею в Нью Йорку і журналу «Наше Життя», проєкт «Зігрій Україну», на придбання одягу для жінок-військових, гуманітарну допомогу 3-й штурмовій бригаді, на відбудову дитячої лікарні «Охмадит», підтримку «Міста Добра», на закупівлю медичних препаратів, ліків і оплату відпочинку дітей з інвалідністю, на підтримку церкви святого Михаїла у Йонкерсі, на допомогу сім'ї Іванни Ременець з Тернополя, що втратили батька та житло, на проєкт «Keep Ukraine Warm» і допомогу жінкам-військовим у придбанні військової форми та багато іншого. Також на кошти, зібрані союзнянками 30-го Відділу, були придбані 2 розвідувальні дрони, які допоможуть нашим військовим в обороні рідної землі та врятують життя. Відповідальною за комунікацію була референтка нашого відділу Оксана Скотт.

Принагідно тих, хто має можливість і бажання, просимо підтримати наш відділ за посиланням: <https://app.autobooks.co/.../ukrainian-national-women-s.../>

Branch 118 (Houston, TX) Takes Part in Slavic Heritage Festival

Martha Uschak Noukas, Branch 118, Houston, TX

Olia Palmer (left) and Branch 118 president Juliana Villacorta.

Branch 118 participated in the 61st annual Sts. Cyril & Methodius Slavic Heritage Festival on September 22, 2024, in Houston. Sponsored by the Slavic Alliance of Greater Houston, the event at the Northside Columbus Club Hall was attended by over 600 people. Each year, the Ukrainian, Czech, Polish, and Slovak communities gather to celebrate Sts. Cyril & Methodius for their contributions to the Slavic lands in the 820s. Each Slavic community prepares food and invites the public to join them, as they display and sell their crafts and share their musical and dancing talents.

Branch 118 brought beautiful Ukrainian handmade dolls, embroidery, glassware, crochet dolls, embroidered icons designed by Father Dmytro Blazejowskyj, and pysanka crafts to the event. The craft table was attended by branch president Juliana Villacorta, Olia Palmer, Solomia Winchester, Chrystia Bryndzia, and Alyssa Jackson. Branch 118 was also able to educate attendees about the UNWLA's wonderful work and current initiatives. At the close of the successful event, the Slavic Alliance of Greater Houston graciously donated \$3,000 to the UNWLA Humanitarian Aid Fund.

The Pokrova Ukrainian Catholic Church Community Choir performed several folk songs at the event (l-r): Volodymyr Kotsiouruba on violin, Orest Pipka on sopilka, Mike Swydneycky, Kathy Grasso, Natalka Senkiv (Branch 118), Sonia Laurenzi, Steve Nowak, Mychajlo Krywonos, and Director Martha Noukas (Branch 118).

Branch 88 (Philadelphia) Celebrates Its *Vertep* at Glencairn Museum

Petrusia Sawchak, Press Secretary, Branch 88, Philadelphia, PA

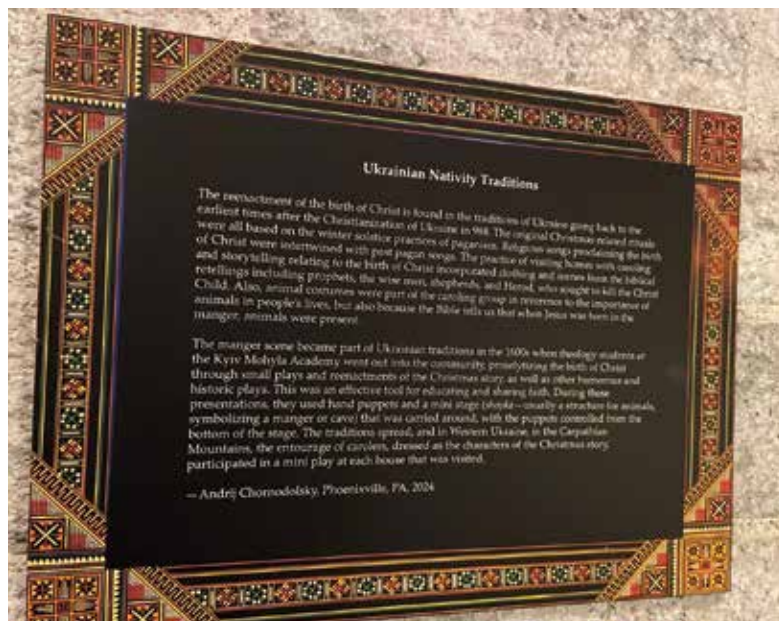
On December 11, a group of members from Branch 88 in Philadelphia visited the Glencairn Museum, a castle-like mansion in Bryn Athyn, PA, noted for its exquisite architecture, to view the museum's annual Exhibition of World Nativities, which was on view from November 29 through January 26. This year, thanks to the efforts of our Soyuzianka Zenia Brozyna, our *Vertep* was added to the three-dimensional Nativity scenes.

The Ukrainian-themed Nativity scene was created and crafted by Branch 88 member Luba Chornodolsky and her husband Andrij, and the traditional Hut-sul attire for the figures was crafted by Lydia Dychdala, also a Branch 88 member for many years.

According to Andrij, "The reenactment of the birth of Christ is found in the traditions of Ukraine going back to the earliest times after the Christianization of Ukraine in 988. The original Christmas-related rituals were all based on the winter solstice practices of paganism. Religious songs were intertwined with past pagan songs. There was the practice of caroling and storytelling relating to the birth of Christ. Animal costumes were part of the caroling group in reverence to the importance of animals in people's lives. When Jesus was born, animals were also present."

The Chornodolskys also presented a unique diorama exhibition of Ukrainian Folktales and Traditions for Children on the campus of St. Basil the Great in Jenkintown this past fall.

Branch 88 members, led by president Donna Siletsky, enjoy their many activities to support and share our beautiful Ukrainian culture and traditions with the community.

Branch 88 members and guests visiting the Glencairn Museum.

Різдво — свято, котре мотивує діяти

Вікторія Лозовська, заступниця голови 21-го Відділу, Округа Нью Йорк

Ольга та Володимир Дейнеко читають Кобзаря.

Про найрідніших героїв розповідає Вікторія Лозовська.

Різдвяні свята завершують рік. Це чудово. Бо ново-народжений Ісус — це символ народження життя, символ віри у прийдешню радість, це свято, котре мотивує не зупинятись, але діяти, робити корисне, дивитись у майбутнє. А той факт, що Різдво припадає на кінець календарного року, додає бажання підбити підсумки праці. На жаль, війна в Україні не припинилась. Тому не припинялась і робота у 21-му Відділі СУА ім. Л. Костенко для допомоги Україні: союзянки проводили заходи як традиційні, так і нові, з метою збору коштів для допомоги Україні.

Традиційно розпочали рік вшануванням славетного Кобзаря. Спільно з парафіяльною громадою церкви Святого Духа у Брукліні та молоді Бруклінського відділення ООЧСУ у березні провели традиційні Шевченківські читання. Організаторами свята були Надія Шевчук, Ольга Дейнеко та Ніна Кравець. Звучали вірші-гімни на слова Тараса Шевченка у виконанні церковного хору та наших «Волошок». Шевченко не припиняє навчати, передбачати та мотивувати.

У серпні парафіяни церкви, Український Національний Дім у Брукліні (в.о. гол. В.Покотило), 21-й Відділ СУА ім. Л. Костенко (голова Я. Герльовська), Апостольство Молитви і Товариство Вервиці (голова Р. Поліщук), об'єднання «Матері в молитві» (голова Л. Ролук) відзначали 33-річчя відновлення незалежності України. І цей захід не був традиційним святом — святкувати будемо вже після перемоги. Це був реквієм пам'яті про тих, хто віддав своє життя, і подяка тим, хто і нині воює за незалежність нашої рідної землі. Підготувала та чудово провела захід Ольга Дейнеко.

Вікторія Лозовська підготувала розповідь про родичів наших парафіян, що боролися і віддавали своє життя за волю України та ідеали її існування Греко-католицької церкви в усі часи, зокрема і війни сучасної. Серед них були і генерали, і рядові, і молоді, і досвідчені. Дехто з них вижив і залишив письмові спогади, а дехто пішов у засвіти безвісти, не залишивши рідним навіть могили для шани. Усі разом ми схилили голови перед їхньою мужністю, відданістю, героїзмом і посвятою. Для нас це найрідніші герої. Дуже щемливо було бачити, як до портрета героя родичі покладали квіти. Неперевер-

шено на святі читала поезію Оля Дейнеко. А впевненості у тому, що Україна буде, додала участь у святі нашого майбутнього — дітей: чутливі вірші читали Еля та Ігор Кравчуки. А «Ой у лузі червона калина» у виконанні найменшої учасниці Ганнусі Беци та її брата Василька підірвало зал — разом з ними співали всі! І, як завжди, прикрашали свято своїм співом наші «Волошки».

У році, що минув, наш відділ організував захід, проведенню якого завадила пандемія. Це поетичне свято «Ліна Костенко. Творчий шлях, ілюстрований її творами». На ньому членкині 21-го Відділу радо вітали парафіян і гостей з інших відділів СУА Округу Нью Йорк. Присутні насолоджувались чудовою, мелодійною, душевною лірикою Л. Костенко, що звучала як українською, так і англійською мовами. Слухали уривки з романів у віршах «Маруся Чурай» та «Берестечко», дивувались чіткістю та проникливістю передачі Л. Костенко всіх думок, емоцій, переживань і наболілих проблем сучасного українського народу у прозовому романі «Записки українського самашедшого». Гарячими оплесками присутні нагородили групу «Волошки» за чудове виконання пісень на слова поетеси, і не тільки. Емоцій присутні не приховували і щедро нагороджували оплесками учасників. У залі панувала магічна атмосфера високого слова, присутні відпочивали душею. Сценарій свята підготували Вікторія Лозовська та Оксана Влашанець.

Різдво відділ також не оминув святкуванням. І тут неможливо обійтися без співу. Бо Колядки — це символ, це традиція, це прославляння Господа та можливість якнайщиріше побажати добра. І для цього наш відділ має потужне «знаряддя» — співочий гурт «Волошки», учасниці якого не лінувалися. І це для них дуже характерно — до всіх заходів вони готуються відповідально. Своїм співом дівчата з гурту наповнили радістю свято засвічення ялинки Округу Нью Йорк СУА і щоразу дивують новими доробками та знахідками. Тож і цього разу «Волошки» підготували нові колядки, з якими ходили до парафіян церкви Святого Духа у Брукліні. Їхнім співом також позначено «українські точки» на мапі Нью Йорку: банки, магазини та домівки українців.

*«Здоров'я, наснаги та добрих вам справ!
Бажаєм, щоб мир у всім світі настав!
Христос народився!» —*

дзвінко лунала коляда-віншування від союзниць 21-го Відділу. Ми також нею прощаємося з Різдвом двадцять четвертого року — віншуємо на рік двадцять п'ятий з надією на прийдешнє мирне Різдво.

Вірші Л. Костенко читають: В. Лозовська, О. Пшик, Н. Хоменко, Р. Семчук, Г. Беца, Й. Соляк, Я. Герльовська, Д. Гордієнко, В. Соняк, М. Беца, О. Сидорчак, О. Влашанець, О. Лапан, О. Процик, Л. Марковецька, Л. Крилова.

Вокальний гурт «Волошки»: Л. Крилова, Н. Хоменко, Н. Бойчук, Н. Шевчук, С. Одомірок.

З колядою в оселі І. Кордуби: Л. Крилова, Н. Хоменко, І. Кордуба, Н. Бойчук, Н. Шевчук, Я. Герльовська.

Різдвяний Вертеп Почесного 1-го Відділу

Тетяна Сміт, Почесний 1-й Відділ, Округа Нью Йорк

Завершився сезон найочікуваніших для дітей і дорослих Різдвяних свят, але залишилися приємні моменти посмішок, запах ялинки, чарівні прикраси та мрії. У ці святкові дні під час традиційного «Засвічення ялинки» 7 грудня 2024 р. у домівці США на Мангеттені союзнянки Почесного 1-го Відділу представили чудово підготовлений і майстерно зіграний Різдвяний Вертеп.

Вертеп — це традиційний український різдвяний театр, який символізує боротьбу добра зі злом і прославляє народження Ісуса Христа. У складний час війни, коли Україна двиготить від постійних бомбардувань, чарівне свято Різдва і Вертеп символізують українську єдність у боротьбі проти ворога та віру в перемогу.

Організатором Вертепу виступила талановита й чарівна Алла Родіна, яка за дуже короткий термін поставила виставу та допомогла кожному учаснику розкрити свої акторські здібності. Сценарій минулого року Анастасія Шигаєва купила у авторки Віталії Грицак, яка також створила до Вертепу свою прекрасну авторську колядку, що співають у фіналі вистави.

У Вертепі брали участь переважно українки, які вимушено покинули свою рідну країну через війну, а також іммігранти, які знаходяться в США довгий час, але пам'ятають своє коріння і підтримують культуру.

За сценарієм підступний чорт (Єлена Гофмейстер) викрав і заховав Різдвяну зірку, без якої Різдво в Україні не оживає. Група жінок-колядників (Ганна Коломієць, Алла Родіна, Алла Умарова, Маріанна Яремко) та група Ангеликів (Оксана Сидорчак, Раїса Родіна, Мар'ям Умарова) об'єднуються в пошуку Зірки. Вони викли-

кають на допомогу волонтера (Юлія Золотаревська). Хитра коза (Любов Орел) стверджує, що може знайти Зірку, але вимагає оплати за свою допомогу. Винахідливий Волонтер організовує акцію зі збору коштів. Люди щедро допомагають. Нарешті необхідна сума зібрана! Коза обмінює пристрій для відстеження Зірки на гроші. Українське Різдво врятовано!

Завдячуючи дружній творчій команді та підтримці Джо Энн Радіолі, Анни Мачадо та Марії Лазарев, а також прекрасному художньому оформленню Насі Шигаєвої та Алли Умарової, Вертеп створив чудову святкову атмосферу. Головні герої Вертепу — Чорт, Коза, Волонтер і перший Ангелик виявилися володарями потужного акторського таланту. Ансамбль Ангеликів зачарував глядачів своїми по-справжньому ангельськими голосами та чудовим музичним супроводом. З великим задоволенням усі учасники вистави співали щедрівки та колядки, які є духовною цінністю нашого народу.

Ворог намагається знищити нашу країну, але українська нація, культура і традиції незламні. Тут, за кордоном, ми висловлюємо нашу особливу пошану військовим, які захищають рідну Україну, волонтерам і всім, хто допомагає, зокрема і фінансово. Нехай наша країна засяє миром, щастям і радістю. Ми дуже щасливі, що змогли вшанувати українську традицію так далеко від нашої рідної Батьківщини, тому що ми любимо нашу Україну!

І як прозвучало у фіналі Вертепу, «Нехай повертаються наші герої додому! Нехай усім буде щастя та здоров'я! Христос народився — Славимо його!».

Оля Дроздяк

137-й Відділ, округа Нью Джерзі

Учасники Різдвяного Вертепу Почесного 1-го Відділу.

З Великим сумом та скорботою у серці повідомляємо, що на 53 році життя відійшла у вічність наша союзниця — посестра, дружина, мама, донька, колежанка Оля Дроздяк. Після довгої та важкої хвороби обірвалось життя чарівної жінки.

Народжена і вихована в Україні, Ольга мала глибоку любов до своєї Батьківщини. Життєвий шлях привів її з України до Італії, де вона працювала, щоб підтримати свою родину, а згодом до Сполучених Штатів, де вона побудувала нове життя, наповнене змістом і любов'ю. Попри труднощі, Ольга закінчила навчання та отримала диплом молодшого спеціаліста, працювала касиром у Citizens Bank.

Любов до України наповнилася ще більшим сенсом, коли син св. п. Олі Ігор приєднався до лав Збройних Сил України, аби виборювати свободу своєї країни. Вона безмежно пишалася ним і залишалася відданою підтримці України у її боротьбі за незалежність.

У наш 137-й Відділ Оля прийшла з першого дня його заснування — у березні було б 10 років. Вона була дуже доброю та чуйною людиною, завжди допомагала там, де була потреба. Талановита союзниця, яка мала чарівний голос і мріяла стати актрисою. Життєві обставини не дозволили їй здобути профільну освіту, однак її пристрасть до співу яскраво проявлялася на кожному виступі — її голосом зачаровувалися на багатьох фестивалях і різних концертах нашої громади.

Нехай світла пам'ять про Ольгу, її силу, любов і відданість родині та Батьківщині назавжди залишаться у наших серцях. Вічна їй пам'ять.

Стипендійна Акція СУА UNWLA Scholarship Program

Вітаємо з новим 2025 роком усіх спонсорів та добродіїв Стипендійної Акції СУА! Щиро дякуємо вам за опіку стипендіатів, зокрема в Україні.

Happy New Year 2025 to all sponsors and benefactors of the UNWLA Scholarship Program! Our sincerest thank-you for your support of our students, especially those in Ukraine.

Scholarship Update

As of January 15, 2025, we received 410 scholarship requests from Ukraine for the 2024–2025 school year. There are 131 new requests, only half of which are replacing students who finished their studies, left Ukraine, or did not submit their documentation. **Sponsors are needed for the 131 new requests.**

In addition to notifying sponsors of returning students, the Scholarship office is notifying sponsors of students who are no longer part of the program and asking them to sponsor a new student. This effort will not be enough to cover all 131 new requests.

Please consider sponsoring a student. Annual sponsorships range from \$100 to \$500. We ask sponsors to send us \$110 for grades 1 through 8, \$220 for grades 9 to 12, \$330 for university, \$400 for Masters, and \$500 for PhD students. Most of the stipends we distribute are in the first three categories.

To sponsor or donate, please send a check payable to **UNWLA, Inc.** to UNWLA Scholarship, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024.

Nadia Jaworiw, UNWLA Scholarship Chair
Scholarship@unwla.org

Подяка від стипендіатки з України

Щиро дякую за те, що Ви підтримуєте Україну в такі нелегкі часи. Хочу трішки розповісти Вам про свою родину. Ми з мамою проживаємо в мальовничому містечку на березі Дністра. В 2022 році ми втратили батька у російсько-українській війні. Він був для нас підтримкою і опорою. В пам'ять про батька ми ви-

рішили бути опорою для наших збройних сил, тому часто допомагаємо коштами, продуктами, одягом, направляємо необхідні речі в батальйон, де служив тато. Нещодавно допомагали батьковому побратиму зібрати кошти на протезування.

Я, як і всі українці, вірю в якнайшвидшу перемогу нашої держави, її подальший розквіт та мирне майбутнє, про яке в своїх віршах писав мій батько:

І знову в Україні зацвітуть сади,
Пшениця золотом заколоситься,
Повернуться усі додому назавжди,
І джерелом життя заструмениться...

*З подякою та повагою, донька Героя України,
Юлія К., Тернопільська обл.*

У Пам'ять / In Memory Of

In memory of **Marta Ozga** I am donating \$150 to the UNWLA Scholarship Program.

Marta Halyna Mulyk Baxer

In memory of our newly elected Branch 96 President in Warren, Michigan, **Marie Zarycky**, who passed away on July 3, 2024, the following contributions were made through Branch 96 to the UNWLA Scholarship Program: **\$300** – Ostap & Anna Macielinski; **\$100** – Lubomyr & Lydia Jachnycky, Natalie Maruszczak, UNWLA Branch 76, "Detroitski Novyny"; **\$50** – Andrij & Irene Petrina, Oleh & Roxolana Karanec.

Catherine Kizyma

Vice President/Acting President, Branch 96

Пожертви від 1 листопада до 31 грудня 2024 р. Donations from November 1 to December 31, 2024

\$7,200	Dr. Victor B. Lebedovych (96)
\$3,000	NN (86)
\$2,100	Luba Bilowchtchuk (98)
\$1,200	Gary & Irene Wolfe (47)
\$1,000	Orest & Lidia Bilous Family Foundation (56)
\$990	UNWLA Branch 76
\$880	Anne M. Kaczmarczyk Evans

\$800 UNWLA Branch 96
\$660 UNWLA Branch 129, UNWLA Branch 134
\$550 Dr. Marta C. Voytovich & Laurie Gauper (MAL)
\$500 Eugene & Lana Babij (106), Michael & Luba Kostryba (98)
\$440 Nicholas, Irene, & Gabriel Hluchyj (98), Mary Sue Hoffman, Dr. Vera K. Swade (124), UNWLA Branch 21
\$400 UNWLA Detroit Regional Council
\$350 Thomas & Odarka Stockert (98)
\$341 Dr. Marta L. Biskup (MAL)
\$330 Alex & Irene Khowaylo, Nickolas I. & Germaine J. Milanytch Family Foundation Trust, George & Alexandra Rakowsky (113), Stefania Tkachuk (3), UNWLA Branch 56, UNWLA Branch 83, UNWLA Branch 136
\$300 Dr. Inia I. Tunstall (56)
\$250 Wictoria & Marianna Wakulowska (90)
\$220 Estate of Marta V. Borodayko (36), Olya I. Hron (56), Oksana Mulyk (134), John Pluta (13), Alexandra Lisa Self (98), Dr. Stephan & Tamara

Tymkiw (78), UNWLA Branch 96, UNWLA Branch 125

\$150 Marta H. Mulyk Baxer

\$110 Alicia M. Behn, Lieda I. Boyko (56), William N. & Andrea L. Figley (98), Donald & Christine Gerbehy (98), Oksana A. Lew (56), UNWLA Branch 115, UNWLA Branch 124

\$63 Renata Bihun (28)

Thank you for your generosity.
 Щиро дякуємо за Вашу благодійність.

*Люба Більовицук, член Комітету стипендій США
 UNWLA Scholarship Committee Chair 1993–2002*

**UNWLA, Inc. Scholarship /
 Children-Student Sponsorship
 Program**

P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
 Phone/Fax: 732-441-9530
 Scholarship@unwla.org

KEEP UKRAINE WARM

ANNUAL WINTER
FUNDRAISING
CAMPAIGN TO SUPPORT
COURAGEOUS
UKRAINIAN WOMEN.

SCAN TO DONATE

WWW.UNWLA.ORG/DONATE

**3ML
CHK**
Ukrainian Front

ALL FUNDS WILL
BE USED TO
PURCHASE WINTER
UNIFORMS AND
OTHER SUPPLIES
FOR UKRAINIAN
WOMEN ON THE
FRONT LINES.

НАШИМ ДІТЯМ

Тризуб – головний символ України

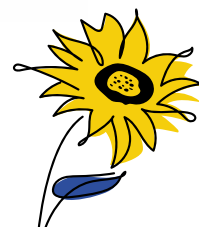
В Україні є три офіційні символи — Державний Герб, Державний Прапор та Державний Гімн, які уособлюють українську культуру і традиції. Герб кожної держави є найвиразнішим її символом, його зображення має офіційний статус і використовується на печатках, монетах, грошових купюрах та офіційних документах.

Українці День державного герба відзначають 19 лютого. У 1992 році цього дня Верховна Рада України прийняла рішення про затвердження тризуба як Малого герба України та визначила його основним елементом Великого Державного герба.

Наш тризуб – це символ сили, незалежності та жаги до волі. Його історія сягає глибокої давнини, а повага до нього міцно вкорінена у нашій свідомості. Достеменно невідомо, коли він з'явився на наших землях. Існує також багато версій, що пояснюють походження цього знака. Хтось бачить у ньому конкретні риси живих і не живих предметів: верхня частина скіпетра монархів і царів, корона, сокира, прапор, птаха, знаряддя праці тощо. Філософи трактують цей знак, як символічне відображення триєдності: влада над трьома світами, поєднання Батька, Матері та Дитини, єдність неба, землі та людини. Також, якщо уважно придивимося до зображення тризуба, то побачимо зашифроване слово «Воля», до якої прагнули наші предки. Дехто вважає, що на нашому гербі зображено дві літери «В», між якими знаходиться знак царської влади.

Слово «Воля» на зображенні тризуба.

За даними археологів, тризуб як державний знак вперше (ще у IX столітті) почав використовувати Володимир Великий. До цього його батько, Святослав Хоробрий, за знак владарювання обрав собі двозуб. І саме від нього, вважають фахівці, і сформувався наш теперішній герб. Зображення тризуба можна знайти на монетах, печатках, посуді, зброї та архітектурних пам'ятках різних епох.

Двозуб Святослава Хороброго.

Тризуб Володимира Великого.

Кожен патріот і свідомий українець виражає повагу до герба своєї країни.

Наш герб — тризуб.
Це воля, слава, сила.
Наш герб — тризуб.
Недоля нас косила.
Та ми зросли, ми є,
Ми завжди будем,
Добро і пісню
Несемо ми людям.

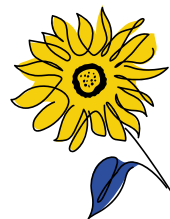
(Н. Поклад)

Тризуб у Перу.

ЦІКАВИНКИ

В Перу також є згадки про тризуби. Це так званий Андський канделябр — малюнки, що вирізьблені на скелі та нагадують тризуб або свічник з трьома свічками. Перуанці називають його «Три хрести». Малюнок вважають найбільшим зображенням тризуба.

Тризуб в Івано-Франківській області.

Найбільший тризуб в Україні створений на схилі гори в Івано-Франківській області. У 1992 році його виклав з білого каменю колишній вояк УПА Анастасій Козак, аби вшанувати своїх побратимів — у цьому місці відбулися жорстокі бої між повстанцями сотні Пилипа Орлика та більшовиками. На виготовлення такого герба пішло дві вантажівки каменю, який 70-літній Анастасій переносив вручну в двох сумках. Навколо тризуба висаджені смереки і туї, а фундамент обладнаний канавами, щоби каміння не змістилось. Сьогодні за пам'яткою доглядають місцеві школярі.

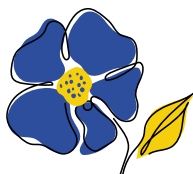
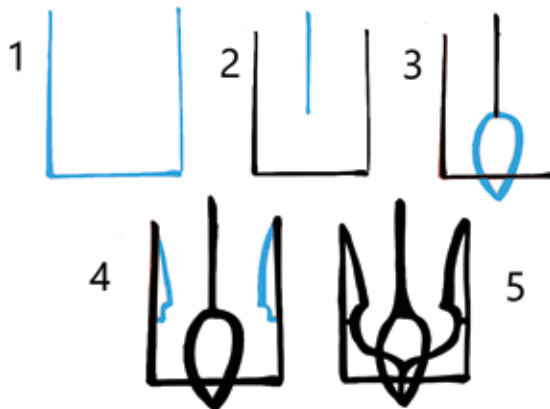
Одну з дочок Ярослава Мудрого — Ганну (Анну), знають як королеву Франції. А Реймське Євангеліє, яке вона вивезла з собою з України як частину посагу у 1050 р., має печатку тризуба.

Реймське Євангеліє з печаткою, що містить тризуб.

ЗАВДАННЯ

Намалюй тризуб, користуючись покроковими інструкціями-підказками.

Мамусин яблучний пляцок

Ольга Руда, головна редакторка журналу «Ukrainian People» (ukrainianpeople.us), Чикаго

Чи пробували ви медитувати над шматком пісочного тіста? Коли не думаєш ні про роботи, ні про турботи, ні, навіть, про найближче майбутнє, а, занурюючи руки в шовковисте борошно, повністю зосереджуєшся на творінні пляцка з ябками. І тягнеться цей дух яблук і кориці тоненькою невидимою ниточкою від твоєї кухні аж до Неба, до мами і бабусі (най з Богом спочивають), потішаючи їхні душеньки смачними ароматами.

Мама була прихильницею золотой середини і до цього пляцка давала не більше 1 кілограма яблук. Баба Юстина, своєю чергою, не шкодувала того, чого була повна комора, і кришила до пляцка на велику бляху зо 2 кіло яблук, а до тіста — пів літри сметани. У мене норма — 10 великих яблук.

ДЛЯ ТІСТА:

14 унцій борошна
3 жовтки
2—3,5 унції цукру (на власний смак)
7 унцій масла
2 ст. л. сметани
2 ч. л. порошку до печива
дрібка солі

ДЛЯ НАЧИНКИ:

10 великих яблук твердих сортів
3,5 унції цукру
1 ч. л. кориці
2 ст. л. крохмалю
за бажанням — розпарені родзинки

ЗБИТІ БІЛКИ:

3 білки
1 ст. л. крохмалю
3,5 унції цукру

ПРИГОТУВАННЯ:

Збити масло та яєчні жовтки; додати сметану та борошно, перемішане з порошком до печива і сіллю; посікти все в крихту. Далі обережно розім'яти крихту руками до отримання однорідного тіста (не підсипати більше борошна!). Довго місити тісто не варто, інакше воно втратить пластичність. Поділити тісто на 2 частини — більшу та меншу; кожну загорнути у плівку та покласти в холодильник на 30—60 хв (або в морозильну камеру на менший час).

Форму змастити олією або маслом і натерти на грубій терці більшу частину тіста, формуючи бортики по висоті та легенько притискаючи тісто рукою (форму можна встелити пергаментним папером).

Яблука (краще соковиті, кисло-солодкі) почистити, порізати на скибочки (якщо натерти на грубій терці, то спеченими вони будуть нагадувати яблучний мус; нарізані ж скибочки більш відчутні, а пиріг на розрізі матиме гарний візерунок); можна скропити соком лимона, щоб яблука не потемніли. Скибочки яблук змішати з цукром, корицею та крохмалем (щоб яблучна начинка гарно зберігала форму та не розмочила тісто), за бажанням додати родзинки. Рівномірно наповнити форму яблуками. Цукру додати на власний смак.

Збити білки в круту піну, поступово додаючи цукор; в кінці збивання додати крохмаль. Білкову пінку рівномірно викласти на яблука. Поверх на грубій терці натерти меншу частину тіста. Можна залишати проміжки поміж тертим тістом, щоб проглядалися білки — тоді вони гарно піднімуться.

Випікати при температурі 350°F 1 год. Готовність можна перевірити дерев'яною шпажкою. Якщо пляцок не готовий, а крихта зверху починає занадто темніти, накрити пляцок зверху папером для випічки і продовжити випікання до 80 хв.

З червоним вином пляцок з ябками йде за милу душу — перевірено часом. Смачного!

Translations of recipes in *Our Life* are available on the UNWLA website at unwla.org/projects/ukrainian-recipes/.

What Makes Us Happy

Ihor Magun, MD, FACP

The Greek philosopher Aristotle studied and worked on the science of happiness, which was referred to as “eudaimonia.” There are many different ways to translate this term into English, but it is a combination of the prefix “eu” (meaning “well”) and “daimon” (meaning “spirit”). In essence, the word means living a life that is focused on things intrinsically important for human well-being, which brings us all happiness.

Experts in more recent times have studied happiness extensively, and their conclusions are, in fact, surprising. One interesting question related to this subject is why some people are happy even in the face of adversity and are even happier than others regardless of their circumstances? One answer to this question is that, despite what we may think, only 10% of our happiness comes from our life circumstanc-

es. This includes home life and work and obviously excludes situations of extreme poverty and major catastrophes. Fully 50% of happiness is genetically determined, which means you may not be able to do much about it. The remaining 40% is attributed to behavior. This article focuses on that 40% and what we can do to maximize this percentage and be happier.

Our relationships have a powerful influence on our happiness. Close relationships, in fact, make us happier than fame or money. But it is important to note that no relationship is perfect. What matters most is that one can count on another person when times are difficult. Bonds and conversations with family and friends as well as people in your community contribute to happiness.

A conscious focus on blessings has both emotional and interpersonal benefits. It is important to note that a relationship with others is a two-way street. Share three good things that happen

each day with a friend or your partner and make it a habit to go out of your way to show gratitude to others.

Physical health also significantly affects our happiness. Everyone needs to maximize all the aspects of physical well-being that are important, especially adequate sleep, exercise, nutrition, and addressing any medical issues one may have. It is also important to engage in fulfilling activities that align with personal values and strengths. Volunteering is an excellent example.

A final suggestion is that you live life in the moment and make your interactions with others matter. Listen carefully to another’s point of view, do what you believe in, and use the best in yourself and seek to learn or gain insight into something that gives you personal happiness. Happiness varies from person to person, but focusing on some of these suggestions can maximize the 40% to achieve the happiness that we so desire.

UKRAINIAN NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA

SAVE THE DATE

10.19.2025

NEW YORK CITY
GALA CELEBRATION
OF THE UNWLA'S
100TH ANNIVERSARY